

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

Research Article / Araştırma Makalesi

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Securitization of Russian-Speaking Minorities in the Baltic States: Perception of Threat, Identity, and Security Discourse

Baltık Devletlerinde Rusça Konuşan Azınlıkların Güvenlikleştirilmesi: Tehdit Algısı, Kimlik ve Güvenlik Söylemi

Rabia Yağmur Güleviz*

Abstract: This study analyzes the social and discursive construction of the threat perception towards the Russian Federation in the Baltic states (Estonia, Latvia, and Lithuania). Following the regaining of independence in 1991 and the Western integration processes in 2004, the Baltic security paradigm has been reshaped around historical and geopolitical tensions with Russia. The article goes beyond traditional approaches that explain the Russian threat in the region solely through military capacity and material power balances, adopting the Copenhagen School's securitization approach and a constructivist theoretical framework. The main objective of the study is to reveal through which discursive and institutional mechanisms Russian-speaking minorities, a legacy of Soviet-era population policies, have been transformed into a "security issue" in the Baltic states. In this context, the study examines how Russian-speaking communities are represented not as a direct threat, but as social actors securitized through historical memory, identity construction, citizenship regimes, language policies, and political discourses. The fundamental question of the research is under what conditions and through what means Russian-speaking communities are securitized in the Baltic security discourse. This research is based on a qualitative and comparative research design. The study examines official documents related to national security strategies, threat assessment reports, integration programs, citizenship, and language policies of Estonia, Latvia, and Lithuania using discourse analysis and qualitative content analysis methods. The analysis process specifically utilizes a latent coding approach to evaluate the semantic relationships established between minorities and the discourse of security. The research analyzes the role of historical traumas in the construction of national identity, the discursive practices of political actors, and how institutional mechanisms such as citizenship and language policies reproduce threat perception. The findings show that Russia is positioned as a central threat in all Baltic states; however, the level of association of Russian-speaking minorities with the discourse of security differs between countries. In conclusion, the study reveals that security in the Baltic region is constantly reconstructed not only along border lines but also in the realms of social identity, belonging, and discourse.

Keywords: Baltic States, Russian Minority, Securitization, Security, Threat Perception, International Relations.

* Dr., Lecturer, Ankara Medipol University, Faculty of Political Sciences, Department of Political Science and International Relations

Öğr. Gör. Dr., Ankara Medipol Üniversitesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü

ORCID <https://orcid.org/0009-0006-0132-042X>

yagmur.guleviz@ankaramedipol.edu.tr

Cite as/ Atıf: Güleviz, R. Y. (2026). Securitization of Russian-Speaking Minorities in the Baltic States: Perception of Threat, Identity, and Security Discourse / Baltık Devletlerinde Rusça Konuşan Azınlıkların Güvenlikleştirilmesi: Tehdit Algısı, Kimlik ve Güvenlik Söylemi. *Turkish Studies – Economics, Finance, Politics*, 21(Ö1), 1153-1196. [Special Issues Dedicated to Prof. Dr. Mahmut Özer], Ankara Bilim University Publications. <https://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.94173>

Received/Geliş: 11 July/Temmuz 2025

Accepted/Kabul: 15 September/Eylül 2026

Published/Yayın: 20 September/Eylül 2026

Checked by plagiarism software

Öz: Bu çalışma, Baltık devletlerinde (Estonya, Letonya ve Litvanya) Rusya Federasyonu'na yönelik şekillenen tehdit algısının toplumsal ve söylemsel inşasını analiz etmektedir. 1991 yılında bağımsızlıkların yeniden kazanılması ve 2004 yılındaki Batı entegrasyonu süreçlerinin ardından, Baltık güvenlik paradigması Rusya ile olan tarihsel ve jeopolitik gerilimler ekseninde yeniden şekillenmiştir. Makale, bölgedeki Rusya tehdidini yalnızca askeri kapasite ve maddi güç dengeleri üzerinden açıklayan geleneksel yaklaşımların ötesine geçerek, Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme yaklaşımı ile inşacı teorik çerçeveyi benimsemektedir. Çalışmanın temel amacı, Sovyet dönemi nüfus politikalarının bir mirası olan Rusça konuşan azınlıkların Baltık devletlerinde hangi söylemsel ve kurumsal mekanizmalar aracılığıyla bir "güvenlik meselesi" haline getirildiğini ortaya koymaktır. Bu kapsamda çalışma, Rusça konuşan toplulukların doğrudan bir tehdit unsuru olarak değil; tarihsel hafıza, kimlik inşası, vatandaşlık rejimleri, dil politikaları ve siyasal söylemler aracılığıyla güvenlikleştirilen toplumsal aktörler olarak nasıl temsil edildiğini incelemektedir. Araştırmanın temel sorusu, Rusça konuşan toplulukların Baltık güvenlik söyleminde hangi koşullar altında ve hangi araçlar üzerinden güvenlikleştirildiğidir. Araştırma, nitel ve karşılaştırmalı bir araştırma tasarımına dayanmaktadır. Çalışmada Estonya, Letonya ve Litvanya'ya ait ulusal güvenlik stratejileri, tehdit değerlendirme raporları, entegrasyon programları, vatandaşlık ve dil politikalarına ilişkin resmi belgeler söylem analizi ve nitel içerik analizi yöntemleriyle incelenmiştir. Analiz sürecinde özellikle örtük (latent) kodlama yaklaşımı kullanılarak, azınlıklar ile güvenlik söylemi arasında kurulan anlam ilişkileri değerlendirilmiştir. Araştırma kapsamında tarihsel travmaların ulusal kimlik inşasındaki rolü, siyasal aktörlerin söylemsel pratikleri ve vatandaşlık ile dil politikaları gibi kurumsal mekanizmaların tehdit algısını nasıl yeniden ürettiği analiz edilmektedir. Bulgular, Rusya'nın tüm Baltık devletlerinde merkezi bir tehdit olarak konumlandırıldığını; ancak Rusça konuşan azınlıkların güvenlik söylemiyle ilişkilendirilme düzeyinin ülkeler arasında farklılaştığını göstermektedir. Sonuç olarak çalışma, Baltık coğrafyasında güvenliğin yalnızca sınır hatlarında değil, aynı zamanda toplumsal kimlik, aidiyet ve söylem alanlarında sürekli olarak yeniden inşa edildiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Baltık Devletleri, Rus Azınlıkları, Güvenlikleştirme, Güvenlik, Tehdit Algısı, Uluslararası İlişkiler.

Structured Abstract

Following the restoration of independence in 1991, Estonia, Latvia, and Lithuania reoriented their foreign and security policies toward Euro-Atlantic integration, culminating in membership in NATO and the European Union in 2004. In this context, security has evolved beyond a narrowly defined military doctrine into an ontological concern tied to state identity, sovereignty, and societal cohesion. The increasingly revisionist posture of the Russian Federation—particularly since 2008, and more intensively after 2014 and 2022—has significantly heightened threat perceptions in the Baltic region.

This study seeks to reconceptualize the “Russian threat” not as a fixed material reality, but as a socially constructed and politically mediated phenomenon. Specifically, it interrogates the role of Russian-speaking populations in the production of threat narratives and addresses the following research question: Through which discursive and institutional mechanisms are Russian-speaking communities securitized within Baltic threat constructions toward Russia? By shifting the analytical focus from material capabilities to identity, discourse, and institutional practice, the study aims to contribute to ongoing debates in International Relations (IR) on the social construction of security.

The study is theoretically grounded in Securitization Theory and the broader epistemological framework of Constructivism. In contrast to neorealist approaches—most prominently articulated by Kenneth Waltz—which conceptualize threat as a function of material power distribution, this study adopts a constructivist ontology wherein security is understood as a discursive practice.

Within this framework, securitization is conceptualized as a performative process whereby political actors frame specific issues as existential threats, thereby legitimizing extraordinary measures. Existing scholarship on Russian minorities in the Baltic States tends to oscillate between two dominant paradigms: one that frames these populations as latent security threats and another that situates them within liberal integration and minority rights discourses. This study seeks to bridge this analytical divide by focusing on the processes of meaning-making, examining how identity, historical memory, and political discourse interact to produce security narratives. By treating Russian-speaking communities not as ontological givens but as discursively constructed subjects, the study contributes to the literature by integrating societal security, identity politics, and securitization processes into a unified analytical framework.

This research adopts a qualitative research design based on discourse analysis, a methodological approach particularly suited to uncovering the linguistic and symbolic dimensions of securitization processes. The empirical corpus consists of:

- Official national security documents of the Baltic States,
- Political speeches,
- Institutional frameworks, including citizenship and language policies,

The sample is temporally structured around critical junctures—especially the crises of 2014 and 2022—when threat perceptions intensified. Discourse analysis is employed to identify how language constructs the “Other,” how historical narratives are mobilized, and how institutional practices reinforce securitizing moves.

The selection of this method is grounded in its analytical capacity to reveal how security is not merely articulated but produced through discourse, enabling a deeper understanding of the interplay between language, identity, and power.

Findings and Discussion

The findings indicate that Russian-speaking populations are securitized through three interrelated mechanisms:

- **Historical Memory and Ontological Insecurity:** The legacy of Soviet occupation is discursively reactivated and projected onto contemporary Russian minorities, framing them as embodiments of unresolved historical trauma.

• Discursive Framing and Strategic Narratives: Political elites construct these communities as potential vectors of external influence, often invoking the “Russian World” (Russkiy Mir) doctrine to legitimize this framing. This reflects a broader process of threat amplification through identity-based narratives.

• Institutionalization of Securitization: Citizenship regimes and language policies function as institutionalized forms of securitization, operating as “extraordinary measures” designed to safeguard national identity and sovereignty.

A comparative analysis reveals that securitization intensity varies across cases: while Lithuania exhibits relatively limited securitization due to demographic factors, Estonia and Latvia demonstrate patterns of hyper-securitization, driven by perceived internal vulnerabilities. These findings suggest that security in the Baltic context is not reducible to external military threats but is deeply embedded in societal identity dynamics and demographic anxieties, thereby supporting constructivist and societal security perspectives.

The study concludes that security in the Baltic region is co-constituted through both territorial and societal boundaries. The securitization of Russian-speaking communities, while potentially reinforcing national cohesion in the short term, risks generating long-term societal fragmentation and may inadvertently enhance the very vulnerabilities it seeks to mitigate. From a policy perspective:

• For policymakers: There is a need to shift from exclusionary securitization practices toward inclusive models of democratic resilience, which strengthen social cohesion without compromising security.

• For scholars: Future research should incorporate micro-level analyses, including fieldwork and interviews, to explore how securitized communities perceive and respond to these processes.

• For international actors: Institutions such as NATO and the European Union should integrate societal cohesion into broader strategies addressing hybrid threats.

In theoretical terms, this study advances the literature by demonstrating that security is not merely a response to external threats but a socially constructed field shaped by discourse, identity, and institutional practice, thereby offering a nuanced contribution to contemporary IR debates on securitization and societal security.

Keywords: Baltic States, Russian Minority, Securitization, Security, Threat Perception, International Relations.

الملخص المنظم

عقب استعادة الاستقلال عام 1991، أعادت إستونيا ولاتفيا وليتوانيا توجيه سياساتها الخارجية والأمنية نحو الاندماج الأوروبي-الأطلسي، وهو ما تُوِّجَ بعضويتها في حلف شمال الأطلسي (الناتو) والاتحاد الأوروبي عام 2004. وفي هذا السياق، تطور مفهوم الأمن ليتجاوز العقيدة العسكرية الضيقة، ويصبح قضية وجودية مرتبطة بهوية الدولة وسيادتها وتماسكها المجتمعي. وقد أدى التوجه المتزايد نحو السياسات التعديلية من جانب الاتحاد الروسي—ولا سيما منذ عام 2008، وبصورة أكثر كثافة بعد عامي 2014 و2022—إلى تصاعد ملحوظ في تصورات التهديد داخل منطقة البلطيق.

تسعى هذه الدراسة إلى إعادة تصور "التهديد الروسي" ليس باعتباره واقعاً مادياً ثابتاً، بل بوصفه ظاهرة مشيدة اجتماعياً ومتوسطة سياسياً. وعلى وجه التحديد، تبحث الدراسة في دور السكان الناطقين بالروسية في إنتاج سرديات التهديد، وتتناول سؤال البحث التالي: من خلال أي الآليات خطابية ومؤسسية يتم أمننة المجتمعات الناطقة بالروسية ضمن تصورات التهديد في دول البلطيق تجاه روسيا؟ ومن خلال نقل التركيز التحليلي من القدرات المادية إلى الهوية والخطاب والممارسة المؤسسية، تهدف الدراسة إلى الإسهام في النقاشات الجارية في حقل العلاقات الدولية حول البناء الاجتماعي للأمن.

ترتكز الدراسة نظرياً إلى نظرية الأمننة والإطار المعرفي الأوسع للبنائية. وعلى خلاف المقاربات الواقعية الجديدة—ولا سيما تلك التي صاغها كينيث والتز—التي تنظر إلى التهديد بوصفه وظيفة لتوزيع القوة المادية، تعتمد هذه الدراسة أنطولوجيا بنائية يُفهم فيها الأمن باعتباره ممارسة خطابية.

وفي هذا الإطار، تُفهم الأمننة بوصفها عملية أدائية يقوم فيها الفاعلون السياسيون بتأطير قضايا محددة باعتبارها تهديدات وجودية: بما يضيفي الشرعية على اتخاذ تدابير استثنائية. وتميل الأدبيات القائمة حول الأقليات الروسية في دول البلطيق إلى التآرجح بين نموذجين مهمين أحدهما يصور هذه الجماعات باعتبارها تهديدات أمنية كامنة، والآخر يضعها ضمن خطابات الاندماج الليبرالي وحقوق الأقليات. وتسعى هذه الدراسة إلى ردم هذه الفجوة التحليلية من خلال التركيز على عمليات إنتاج المعنى، ودراسة كيفية تفاعل الهوية والذاكرة التاريخية والخطاب السياسي في إنتاج السرديات الأمنية. ومن خلال التعامل مع المجتمعات الناطقة بالروسية ليس باعتبارها معطيات أنطولوجية، بل بوصفها نواتج مشيدة خطابياً، تسهم الدراسة في الأدبيات عبر دمج الأمن المجتمعي وسياسات الهوية وعمليات الأمننة ضمن إطار تحليلي موحد.

تعتمد هذه الدراسة تصميمًا بحثيًا نوعيًا قائمًا على تحليل الخطاب، وهو منهج ملائم بصورة خاصة للكشف عن الأبعاد اللغوية والرمزية لعمليات الأمن. وتتكون المادة التجريبية من

• الوثائق الرسمية للأمن القومي في دول البلطيق

• الخطابات السياسية

• الأطر المؤسسية، بما في ذلك سياسات المواطنة واللغة

وقد جرى تنظيم العينة زمنيًا حول المنعطفات الحرجة—خاصة أزمتي عامي 2014 و2022—اللتين شهدتا تصاعدًا في تصورات التهديد. ويُستخدم تحليل الخطاب لتحديد الكيفية التي تُنشئ بها اللغة "الأخر"، وكيف تُستدعى السرديات التاريخية، وكيف تُعزز الممارسات المؤسسية خطوات الأمن

ويستند اختبار هذا المنهج إلى قدرته التحليلية على الكشف عن أن الأمن لا يُعبر عنه فحسب، بل يُنتج من خلال الخطاب، بما يتيح فهمًا أعمق للتفاعل بين اللغة والهوية والسلطة

النتائج والمناقشة

تشير النتائج إلى أن المجتمعات الناطقة بالروسية تُؤمن من خلال ثلاث آليات مترابطة

• الذاكرة التاريخية وانعدام الأمن الأنطولوجي: يُعاد تنشيط إرث الاحتلال السوفيتي على المستوى الخطابي ويُسقط على الأقليات الروسية المعاصرة، بحيث تُصوّر بوصفها تجسيدًا لصدمات تاريخية لم تُحسم بعد

• التأثير الخطابي والسرديات الاستراتيجية: تبني النخب السياسية هذه المجتمعات باعتبارها قوات محتملة للتأثير الخارجي، وغالبًا لإضفاء الشرعية على هذا التأثير. ويعكس ذلك عملية أوسع لتضخيم التهديد عبر (Russkiy Mir) "ما تستحضر عقيدة" العالم الروسي سرديات قائمة على الهوية

• "مأسسة الأمن": تعمل أنظمة المواطنة وسياسات اللغة بوصفها أشكالًا مؤسسية للأمن، إذ تؤدي دور "التدابير الاستثنائية" المصممة لحماية الهوية الوطنية والسيادة

ويكشف التحليل المقارن أن شدة الأمن تختلف بين الحالات؛ ففي حين تُظهر ليتوانيا مستوى محدودًا نسبيًا من الأمن بسبب العوامل الديموغرافية، تُظهر إستونيا ولاتفيا أنماطًا من الأمن المفرطة مدفوعة بتصورات الهشاشة الداخلية. وتشير هذه النتائج إلى أن الأمن في سياق البلطيق لا يمكن اختزاله في التهديدات العسكرية الخارجية، بل إنه متجذر بعمق في ديناميكيات الهوية المجتمعية والهواجس الديموغرافية، وهو ما يدعم المنظورات البنائية ومنظورات الأمن المجتمعي

وتخلص الدراسة إلى أن الأمن في منطقة البلطيق يتشكل بصورة مشتركة من خلال الحدود الإقليمية والحدود المجتمعية. ورغم أن أمن المجتمعات الناطقة بالروسية قد تعزز التماسك الوطني على المدى القصير، فإنها تنطوي على مخاطر تتمثل في توليد انقسامات مجتمعية طويلة الأمد، وقد تؤدي، على نحو غير مقصود، إلى تعزيز مواطن الضعف ذاتها التي تسعى إلى الحد منها. ومن منظور السياسات

• بالنسبة لصانعي السياسات: هناك حاجة إلى التحول من ممارسات الأمن الإقصائية إلى نماذج شاملة للصمود الديمقراطي، تعزز التماسك الاجتماعي دون المساس بالأمن

• بالنسبة للباحثين: ينبغي أن تتضمن البحوث المستقبلية تحليلات على المستوى الجزئي، بما في ذلك العمل الميداني والمقابلات. لاستكشاف كيفية إدراك المجتمعات التي تعرضت للأمن لهذه العمليات وكيفية استجابتها لها

• بالنسبة للدفاعيين الدوليين: ينبغي لمؤسسات مثل حلف شمال الأطلسي (الناتو) والاتحاد الأوروبي أن تدمج التماسك المجتمعي ضمن الاستراتيجيات الأوسع لمواجهة التهديدات الهجينة

ومن الناحية النظرية، تسهم هذه الدراسة في تطوير الأدبيات من خلال إظهار أن الأمن ليس مجرد استجابة للتهديدات الخارجية، بل هو مجال مشيد اجتماعيًا يتشكل عبر الخطاب والهوية والممارسة المؤسسية، وبذلك تقدم إسهامًا دقيقًا في النقاشات المعاصرة في العلاقات الدولية حول الأمن والأمن المجتمعي

الكلمات المفتاحية: دول البلطيق، الأقليات الروسية، الأمن، إدراك التهديد، العلاقات الدولية

Résumé Structuré

À la suite du rétablissement de leur indépendance en 1991, l'Estonie, la Lettonie et la Lituanie ont réorienté leurs politiques étrangère et de sécurité vers l'intégration euro-atlantique, aboutissant à leur adhésion à l'OTAN et à l'Union européenne en 2004. Dans ce contexte, la sécurité a évolué au-delà d'une doctrine militaire étroitement définie pour devenir une préoccupation ontologique liée à l'identité de l'État, à la souveraineté et à la cohésion sociale. La posture de plus en plus révisionniste de la Fédération de Russie — notamment depuis 2008, et de manière plus intense après 2014 et 2022 — a considérablement renforcé les perceptions de menace dans la région baltique.

Cette étude vise à reconceptualiser la « menace russe » non pas comme une réalité matérielle fixe, mais comme un phénomène socialement construit et politiquement médiatisé. Plus précisément, elle examine le rôle des populations russophones dans la production des récits de menace et répond à la question de recherche suivante : Par quels mécanismes discursifs et institutionnels les communautés russophones sont-elles sécuritisées dans les constructions baltes de la menace à l'égard de la Russie ? En déplaçant le centre de l'analyse des capacités matérielles vers l'identité, le discours et les pratiques institutionnelles, l'étude entend contribuer aux débats en cours, dans le domaine des Relations internationales (RI), sur la construction sociale de la sécurité.

L'étude s'appuie théoriquement sur la Théorie de la sécuritisation et sur le cadre épistémologique plus large du Constructivisme. Contrairement aux approches néoréalistes — formulées notamment par Kenneth Waltz — qui conçoivent la menace comme une fonction de la répartition de la puissance matérielle, cette étude adopte une ontologie constructiviste dans laquelle la sécurité est comprise comme une pratique discursive.

Dans ce cadre, la sécuritisation est conceptualisée comme un processus performatif par lequel des acteurs politiques présentent certaines questions comme des menaces existentielles, légitimant ainsi le recours à des mesures extraordinaires. Les travaux existants sur les minorités russes dans les États baltes oscillent généralement entre deux paradigmes dominants : l'un considère ces populations comme des menaces sécuritaires latentes, tandis que l'autre les inscrit dans les discours libéraux sur l'intégration et les droits des minorités. Cette étude cherche à dépasser cette division analytique en mettant l'accent sur les processus de production de sens, en examinant comment l'identité, la mémoire historique et le discours politique interagissent pour produire des récits de sécurité. En considérant les communautés russophones non comme des données ontologiques, mais comme des sujets construits discursivement, l'étude contribue à la littérature en intégrant la sécurité sociétale, les politiques identitaires et les processus de sécuritisation dans un cadre analytique unifié.

Cette recherche adopte un dispositif méthodologique qualitatif fondé sur l'analyse du discours, une approche particulièrement adaptée pour mettre au jour les dimensions linguistiques et symboliques des processus de sécuritisation. Le corpus empirique comprend :

- Les documents officiels de sécurité nationale des États baltes,
- Les discours politiques,
- Les cadres institutionnels, notamment les politiques de citoyenneté et les politiques linguistiques.

L'échantillon est structuré temporellement autour de moments critiques — en particulier les crises de 2014 et de 2022 — au cours desquels les perceptions de menace se sont intensifiées. L'analyse du discours est utilisée pour identifier comment le langage construit « l'Autre », comment les récits historiques sont mobilisés et comment les pratiques institutionnelles renforcent les actes de sécuritisation.

Le choix de cette méthode repose sur sa capacité analytique à révéler que la sécurité n'est pas seulement formulée par le discours, mais également produite à travers celui-ci, permettant ainsi une compréhension plus approfondie des interactions entre langage, identité et pouvoir.

Résultats et discussion

Les résultats indiquent que les populations russophones sont sécuritisées à travers trois mécanismes interdépendants :

- Mémoire historique et insécurité ontologique : l'héritage de l'occupation soviétique est réactivé discursivement et projeté sur les minorités russes contemporaines, lesquelles sont présentées comme les incarnations d'un traumatisme historique non résolu.
- Cadrage discursif et récits stratégiques : les élites politiques construisent ces communautés comme de potentiels vecteurs d'influence extérieure, en invoquant fréquemment la doctrine du « Monde russe » (Ruskiy Mir) pour légitimer ce cadrage. Cela reflète un processus plus large d'amplification de la menace à travers des récits fondés sur l'identité.
- Institutionnalisation de la sécuritisation : les régimes de citoyenneté et les politiques linguistiques fonctionnent comme des formes institutionnalisées de sécuritisation, opérant comme des « mesures extraordinaires » destinées à protéger l'identité nationale et la souveraineté.

Une analyse comparative révèle que l'intensité de la sécuritisation varie selon les cas: tandis que la Lituanie présente un niveau relativement limité de sécuritisation en raison de facteurs démographiques, l'Estonie et la Lettonie manifestent des schémas d'hyper-sécuritisation, alimentés par des vulnérabilités internes perçues. Ces résultats suggèrent que la sécurité, dans le contexte balte, ne se réduit pas aux menaces militaires extérieures, mais est profondément enracinée dans les dynamiques de l'identité sociétale et les inquiétudes démographiques, confirmant ainsi les perspectives constructivistes et celles de la sécurité sociétale.

L'étude conclut que la sécurité dans la région baltique est co-constituée par des frontières à la fois territoriales et sociétales. La sécuritisation des communautés russophones, bien qu'elle puisse renforcer la cohésion nationale à court terme, risque d'engendrer une fragmentation sociétale à long terme et pourrait, de manière involontaire, accroître les vulnérabilités mêmes qu'elle cherche à atténuer. Du point de vue des politiques publiques :

- Pour les décideurs : il est nécessaire de passer de pratiques de sécuritisation excluantes à des modèles inclusifs de résilience démocratique, renforçant la cohésion sociale sans compromettre la sécurité.
- Pour les chercheurs : les recherches futures devraient intégrer des analyses au niveau micro, notamment des travaux de terrain et des entretiens, afin d'explorer la manière dont les communautés sécuritisées perçoivent ces processus et y réagissent.
- Pour les acteurs internationaux : des institutions telles que l'OTAN et l'Union européenne devraient intégrer la cohésion sociétale dans leurs stratégies plus larges de réponse aux menaces hybrides.

Sur le plan théorique, cette étude fait progresser la littérature en démontrant que la sécurité n'est pas seulement une réponse à des menaces extérieures, mais un champ socialement construit, façonné par le discours, l'identité et les pratiques institutionnelles, apportant ainsi une contribution nuancée aux débats contemporains en Relations internationales sur la sécuritisation et la sécurité sociétale.

Mots-clés: États baltes, minorité russe, sécuritisation, sécurité, perception de la menace, Relations internationales.

Resumen Estructurado

Tras la restauración de la independencia en 1991, Estonia, Letonia y Lituania reorientaron sus políticas exteriores y de seguridad hacia la integración euroatlántica, culminando con su adhesión a la OTAN y a la Unión Europea en 2004. En este contexto, la seguridad ha evolucionado más allá de una doctrina militar definida de manera restringida para convertirse en una preocupación ontológica vinculada a la identidad del Estado, la soberanía y la cohesión social. La postura cada vez más revisionista de la Federación de Rusia — particularmente desde 2008 y, con mayor intensidad, después de 2014 y 2022— ha incrementado significativamente la percepción de amenaza en la región báltica.

Este estudio busca reconceptualizar la «amenaza rusa» no como una realidad material fija, sino como un fenómeno socialmente construido y políticamente mediado. En concreto, examina el papel de las poblaciones rusohablantes en la producción de narrativas de amenaza y aborda la siguiente pregunta de investigación: ¿A través de qué mecanismos discursivos e institucionales son securitizadas las comunidades rusohablantes dentro de las construcciones bálticas de amenaza hacia Rusia? Al desplazar el enfoque analítico desde las capacidades materiales hacia la identidad, el discurso y la práctica institucional, el estudio pretende contribuir a los debates en curso en las Relaciones Internacionales (RI) sobre la construcción social de la seguridad.

El estudio se fundamenta teóricamente en la Teoría de la Securitización y en el marco epistemológico más amplio del Constructivismo. En contraste con los enfoques neorrealistas —articulados de forma más destacada por Kenneth Waltz—, que conceptualizan la amenaza como una función de la distribución del poder material, este estudio adopta una ontología constructivista en la que la seguridad se entiende como una práctica discursiva.

Dentro de este marco, la securitización se conceptualiza como un proceso performativo mediante el cual los actores políticos presentan cuestiones específicas como amenazas existenciales, legitimando así medidas extraordinarias. La literatura existente sobre las minorías rusas en los Estados bálticos tiende a oscilar

entre dos paradigmas dominantes: uno que presenta a estas poblaciones como amenazas latentes para la seguridad y otro que las sitúa dentro de los discursos liberales sobre integración y derechos de las minorías. Este estudio busca tender un puente entre esta división analítica centrándose en los procesos de construcción de significado y examinando cómo la identidad, la memoria histórica y el discurso político interactúan para producir narrativas de seguridad. Al tratar a las comunidades rusohablantes no como realidades ontológicas dadas, sino como sujetos contruidos discursivamente, el estudio contribuye a la literatura integrando la seguridad societal, la política de la identidad y los procesos de securitización en un marco analítico unificado.

Esta investigación adopta un diseño de investigación cualitativa basado en el análisis del discurso, un enfoque metodológico especialmente adecuado para descubrir las dimensiones lingüísticas y simbólicas de los procesos de securitización. El corpus empírico está compuesto por:

- Documentos oficiales de seguridad nacional de los Estados bálticos,
- Discursos políticos,
- Marcos institucionales, incluidas las políticas de ciudadanía y lengua.

La muestra se estructura temporalmente en torno a coyunturas críticas, especialmente las crisis de 2014 y 2022, cuando se intensificaron las percepciones de amenaza. El análisis del discurso se emplea para identificar cómo el lenguaje construye al «Otro», cómo se movilizan las narrativas históricas y cómo las prácticas institucionales refuerzan los movimientos de securitización.

La elección de este método se fundamenta en su capacidad analítica para revelar cómo la seguridad no solo se articula, sino que se produce a través del discurso, permitiendo una comprensión más profunda de la interacción entre lenguaje, identidad y poder.

Resultados y discusión

Los hallazgos indican que las poblaciones rusohablantes son securitizadas mediante tres mecanismos interrelacionados:

- Memoria histórica e inseguridad ontológica: El legado de la ocupación soviética se reactiva discursivamente y se proyecta sobre las minorías rusas contemporáneas, presentándolas como encarnaciones de un trauma histórico no resuelto.
- Enmarcado discursivo y narrativas estratégicas: Las élites políticas construyen a estas comunidades como posibles vectores de influencia externa, invocando con frecuencia la doctrina del «Mundo Ruso» (*Russkiy Mir*) para legitimar esta representación. Esto refleja un proceso más amplio de amplificación de la amenaza mediante narrativas basadas en la identidad.
- **Institucionalización de la securitización:** Los regímenes de ciudadanía y las políticas lingüísticas funcionan como formas institucionalizadas de securitización, operando como «medidas extraordinarias» diseñadas para salvaguardar la identidad nacional y la soberanía.

Un análisis comparativo revela que la intensidad de la securitización varía entre los casos: mientras que Lituania presenta una securitización relativamente limitada debido a factores demográficos, Estonia y Letonia muestran patrones de hipersecuritización impulsados por vulnerabilidades internas percibidas. Estos hallazgos sugieren que la seguridad en el contexto báltico no puede reducirse a amenazas militares externas, sino que está profundamente arraigada en las dinámicas de identidad social y las inquietudes demográficas, respaldando así las perspectivas constructivistas y de seguridad societal.

El estudio concluye que la seguridad en la región báltica se co-constituye a través de fronteras tanto territoriales como sociales. La securitización de las comunidades rusohablantes, aunque puede reforzar la cohesión nacional a corto plazo, corre el riesgo de generar una fragmentación social a largo plazo y puede incluso intensificar inadvertidamente las mismas vulnerabilidades que pretende mitigar. Desde una perspectiva de políticas públicas:

- Para los responsables políticos: Existe la necesidad de pasar de prácticas de securitización excluyentes a modelos inclusivos de resiliencia democrática, que fortalezcan la cohesión social sin comprometer la seguridad.

- Para los académicos: Las investigaciones futuras deberían incorporar análisis a nivel micro, incluidos trabajos de campo y entrevistas, para explorar cómo las comunidades securitizadas perciben y responden a estos procesos.

- Para los actores internacionales: Instituciones como la OTAN y la Unión Europea deberían integrar la cohesión social en estrategias más amplias destinadas a abordar las amenazas híbridas.

En términos teóricos, este estudio amplía la literatura al demostrar que la seguridad no es simplemente una respuesta a amenazas externas, sino un campo socialmente construido, configurado por el discurso, la identidad y la práctica institucional, ofreciendo así una contribución matizada a los debates contemporáneos en Relaciones Internacionales sobre la securitización y la seguridad societal.

Palabras clave: Estados bálticos, minoría rusa, securitización, seguridad, percepción de amenaza, Relaciones Internacionales.

结构化摘要

1991年恢复独立后，爱沙尼亚、拉脱维亚和立陶宛将其外交与安全政策重新定位于欧洲—大西洋一体化，并最终于2004年加入北约和欧盟。在这一背景下，安全已超越狭义的军事学说，演变为一种与国家认同、主权和社会凝聚力密切相关的本体性关切。俄罗斯联邦日益修正主义的姿态——尤其是自2008年以来，并在2014年和2022年之后进一步加剧——显著提升了波罗的海地区的威胁感知。

本研究旨在重新概念化“俄罗斯威胁”，将其视为一种社会建构和政治中介的现象，而非固定的物质现实。具体而言，研究考察俄语人口在威胁叙事建构中的作用，并围绕以下研究问题展开：俄语社群是通过哪些话语和制度机制，在波罗的海国家针对俄罗斯的威胁建构中被安全化的？通过将分析重点从物质能力转向认同、话语和制度实践，本研究旨在为国际关系（IR）领域关于安全社会建构的持续讨论作出贡献。

本研究的理论基础建立在安全化理论（Securitization Theory）及更广泛的建构主义（Constructivism）认识论框架之上。与以肯尼斯·华尔兹（Kenneth Waltz）为代表的新现实主义方法不同，后者将威胁视为物质力量分配的函数，本研究采用建构主义本体论，将安全理解为一种话语实践。

在这一框架下，安全化被概念化为一种施为性过程，在该过程中，政治行为体将特定议题塑造为生存性威胁，从而使采取非常措施获得正当性。现有关于波罗的海国家俄罗斯少数民族的研究通常在两种主导范式之间摇摆：一种将这些群体视为潜在的安全威胁，另一种则将其置于自由主义融合与少数民族权利的话语框架中。本研究通过关注意义建构过程，考察认同、历史记忆与政治话语如何相互作用以生成安全叙事，从而弥合这一分析分歧。研究并不将俄语社群视为本体论上的既定存在，而是将其视为通过话语建构形成的主体，由此将社会安全、身份政治和安全化过程整合到统一的分析框架中，为相关文献作出贡献。

本研究采用基于话语分析的定性研究设计，这一方法特别适用于揭示安全化过程中的语言和象征维度。实证语料包括：

- 波罗的海国家的官方国家安全文件，

- 政治演讲,
- 制度框架, 包括公民身份政策和语言政策。

样本在时间维度上围绕关键转折点进行组织——尤其是2014年和2022年的危机时期——这些时期威胁感知显著增强。研究运用话语分析识别语言如何建构“他者”、历史叙事如何被动员, 以及制度实践如何强化安全化行动。

选择该方法的依据在于其分析能力, 即揭示安全不仅通过话语被表达, 而且是通过话语被生产出来的, 从而能够更深入地理解语言、认同与权力之间的相互作用。

研究发现与讨论

研究结果表明, 俄语人口主要通过以下三个相互关联的机制被安全化:

- 历史记忆与本体性不安全感: 苏联占领的历史遗产在话语中被重新激活, 并投射到当代俄罗斯少数民族群身上, 将其塑造为尚未解决的历史创伤的体现。
- 话语框架与战略叙事 政治精英将这些社群建构为外部影响的潜在载体, 并经常援引“俄罗斯世界”(Russkiy Mir) 理论来为这种建构提供合法性。这反映了通过基于身份的叙事放大威胁的更广泛过程。
- 安全化的制度化 公民身份制度和语言政策作为制度化的安全化形式发挥作用, 被视为旨在维护国家认同和主权的“非常措施”。

比较分析显示, 不同案例中的安全化程度存在差异: 由于人口结构因素, 立陶宛表现出相对有限的安全化, 而爱沙尼亚和拉脱维亚则呈现出过度安全化(hyper-securitization)的模式, 其驱动力在于对内部脆弱性的感知。这些发现表明, 在波罗的海语境下, 安全不能简化为外部军事威胁, 而是深深嵌入于社会认同动态和人口焦虑之中, 从而支持了建构主义和社会安全理论的观点。

本研究认为, 波罗的海地区的安全是通过领土边界与社会边界共同建构而成的。对俄语社群的安全化虽然可能在短期内增强国家凝聚力, 但也存在导致长期社会分裂的风险, 并可能无意中加剧其原本试图缓解的脆弱性。从政策角度来看:

- 对于政策制定者 有必要从排他性的安全化实践转向包容性的民主韧性模式, 在不损害安全的前提下增强社会凝聚力。
- 对于学者 未来研究应纳入微观层面的分析, 包括田野调查和访谈, 以探讨被安全化社群如何感知并回应这些过程。
- 对于国际行为体 北约和欧盟等机构应将社会凝聚力纳入应对混合威胁的整体战略之中。

在理论层面, 本研究通过论证安全不仅是对外部威胁的回应, 更是一个由话语、认同和制度实践共同塑造的社会建构领域, 推进了相关文献的发展, 并为当代国际关系中关于安全化与社会安全的讨论提供了更具细致性的贡献。

关键词:波罗的海国家、俄罗斯少数民族、安全化、安全、威胁感知、国际关系.

Структурированная Аннотация

После восстановления независимости в 1991 году Эстония, Латвия и Литва переориентировали свою внешнюю и оборонную политику на евроатлантическую интеграцию, кульминацией которой стало вступление в НАТО и Европейский союз в 2004 году. В этом контексте безопасность эволюционировала от узко понимаемой военной доктрины к онтологической проблеме, связанной с государственной идентичностью, суверенитетом и общественной сплочённостью. Всё более ревизионистская политика Российской Федерации — особенно с 2008 года, а ещё интенсивнее после 2014 и 2022 годов — значительно усилила восприятие угроз в Балтийском регионе.

Данное исследование стремится переосмыслить «российскую угрозу» не как фиксированную материальную реальность, а как социально сконструированный и политически опосредованный феномен. В частности, оно рассматривает роль русскоязычного населения в формировании нарративов угрозы и отвечает на следующий исследовательский вопрос: посредством каких дискурсивных и институциональных механизмов русскоязычные сообщества секьюритизируются в рамках балтийских представлений об угрозе со стороны России? Смещая аналитический фокус с материальных возможностей на идентичность, дискурс и институциональную практику, исследование стремится внести вклад в продолжающиеся дебаты в области международных отношений (МО) о социальной конструкции безопасности.

Теоретической основой исследования служат Теория секьюритизации и более широкий эпистемологический подход конструктивизма. В отличие от неореалистических подходов — наиболее ярко представленных Кеннетом Уолтцем, — которые рассматривают угрозу как функцию распределения материальной силы, данное исследование исходит из конструктивистской онтологии, в рамках которой безопасность понимается как дискурсивная практика.

В рамках данного подхода секьюритизация рассматривается как перформативный процесс, посредством которого политические акторы представляют определённые вопросы в качестве экзистенциальных угроз, тем самым легитимируя применение чрезвычайных мер. Существующая литература, посвящённая русским меньшинствам в странах Балтии, как правило, колеблется между двумя доминирующими парадигмами: одна рассматривает эти группы как потенциальные угрозы безопасности, другая помещает их в рамки либеральных дискурсов интеграции и прав меньшинств. Настоящее исследование стремится преодолеть этот аналитический разрыв, сосредоточившись на процессах конструирования смыслов и исследуя, каким образом идентичность, историческая память и политический дискурс взаимодействуют при формировании нарративов безопасности. Рассматривая русскоязычные сообщества не как онтологически заданные сущности, а как дискурсивно сконструированные субъекты, исследование вносит вклад в литературу, объединяя общественную безопасность, политику идентичности и процессы секьюритизации в единую аналитическую рамку.

Данное исследование использует качественный исследовательский дизайн, основанный на дискурс-анализе — методологическом подходе, особенно подходящем для выявления языковых и символических измерений процессов секьюритизации. Эмпирический корпус включает:

- Официальные документы по национальной безопасности стран Балтии,
- Политические выступления,
- Институциональные механизмы, включая политику гражданства и языковую политику,

Выборка структурирована по критическим временным рубежам — прежде всего кризисам 2014 и 2022 годов, когда восприятие угроз значительно усилилось. Дискурс-анализ применяется для выявления того, каким образом язык конструирует «Другого», как мобилизуются исторические нарративы и каким образом институциональные практики усиливают секьюритизирующие действия.

Выбор данного метода обусловлен его аналитической способностью показать, что безопасность не просто артикулируется, а производится посредством дискурса, что позволяет глубже понять взаимосвязь языка, идентичности и власти.

Результаты и обсуждение

Полученные результаты показывают, что русскоязычное население секьюритизируется посредством трёх взаимосвязанных механизмов:

- Историческая память и онтологическая незащищённость: наследие советской оккупации дискурсивно актуализируется и проецируется на современные русские меньшинства, представляя их как воплощение неразрешённой исторической травмы.

- Дискурсивное фреймирование и стратегические нарративы: политические элиты конструируют эти сообщества как потенциальные каналы внешнего влияния, нередко апеллируя к доктрине «Русского мира» (Russkiy Mir) для легитимации подобной интерпретации. Это отражает более широкий процесс усиления восприятия угроз посредством нарративов, основанных на идентичности.

- Институционализация секьюритизации: режимы гражданства и языковая политика функционируют как институционализированные формы секьюритизации, выступая в качестве «чрезвычайных мер», направленных на защиту национальной идентичности и суверенитета.

Сравнительный анализ показывает, что интенсивность секьюритизации различается в зависимости от страны: если в Литве наблюдается относительно ограниченная секьюритизация вследствие демографических факторов, то Эстония и Латвия демонстрируют признаки гиперсекьюритизации, обусловленной восприимчивыми внутренними уязвимостями. Эти результаты свидетельствуют о том, что безопасность в балтийском контексте не сводится к внешним военным угрозам, а глубоко укоренена в динамике общественной идентичности и демографических тревогах, тем самым подтверждая конструктивистские подходы и концепцию общественной безопасности.

Исследование приходит к выводу, что безопасность в Балтийском регионе совместно конституируется как территориальными, так и общественными границами. Секьюритизация русскоязычных сообществ, хотя и может способствовать укреплению национального единства в краткосрочной перспективе, в долгосрочной перспективе создаёт риск общественной фрагментации и может непреднамеренно усилить именно те уязвимости, которые стремится устранить. С точки зрения практической политики:

- Для политиков: существует необходимость перехода от практик исключаяющей секьюритизации к инклюзивным моделям демократической устойчивости, укрепляющим общественную сплочённость без ущерба для безопасности.

- Для исследователей: будущие исследования должны включать анализ на микроуровне, включая полевые исследования и интервью, чтобы изучить, каким образом секьюритизированные сообщества воспринимают эти процессы и реагируют на них.

- Для международных акторов: такие институты, как НАТО и Европейский союз, должны интегрировать общественную сплочённость в более широкие стратегии противодействия гибридным угрозам.

В теоретическом плане данное исследование развивает существующую литературу, демонстрируя, что безопасность представляет собой не просто реакцию на внешние угрозы, а социально сконструированную сферу, формируемую дискурсом, идентичностью и институциональной практикой, тем самым предлагая содержательный вклад в современные дебаты в области международных отношений о секьюритизации и общественной безопасности.

Ключевые слова: страны Балтии, русское меньшинство, секьюритизация, безопасность, восприятие угроз, международные отношения.

संरचित सारांश

वर्ष 1991 में स्वतंत्रता की पुनर्स्थापना के पश्चात् एस्टोनिया, लातविया और लिथुआनिया ने अपनी विदेश और सुरक्षा नीतियों को यूरो-अटलांटिक एकीकरण की दिशा में पुनर्संरचित किया। इस प्रक्रिया का परिणाम वर्ष 2004 में उत्तरी अटलांटिक संधि संगठन (NATO) और यूरोपीय संघ की सदस्यता के रूप में सामने आया। इस संदर्भ में सुरक्षा की

अवधारणा एक संकीर्ण सैन्य सिद्धांत से आगे बढ़कर राज्य की पहचान, संप्रभुता और सामाजिक एकजुटता से संबद्ध एक अस्तित्वगत अथवा सत्तामीमांसात्मक चिंता में परिवर्तित हो गई। रूसी संघ के निरंतर अधिक संशोधनवादी होते दृष्टिकोण ने—विशेषतः 2008 के बाद तथा 2014 और 2022 के पश्चात् अधिक तीव्र रूप से—बाल्टिक क्षेत्र में खतरे की धारणाओं को उल्लेखनीय रूप से सुदृढ़ किया है।

यह अध्ययन “रूसी खतरे” को एक स्थिर भौतिक यथार्थ के रूप में नहीं, बल्कि सामाजिक रूप से निर्मित और राजनीतिक रूप से मध्यस्थित परिघटना के रूप में पुनः अवधारणाबद्ध करने का प्रयास करता है। विशेष रूप से, यह खतरे से संबंधित आख्यानों के निर्माण में रूसी-भाषी आबादी की भूमिका की समीक्षा करता है और निम्नलिखित शोध प्रश्न को संबोधित करता है: रूस से संबंधित बाल्टिक खतरा-निर्माण प्रक्रियाओं में रूसी-भाषी समुदायों का प्रतिभूतिकरण किन विमर्शात्मक और संस्थागत तंत्रों के माध्यम से किया जाता है? भौतिक क्षमताओं से विश्लेषणात्मक ध्यान हटाकर पहचान, विमर्श और संस्थागत व्यवहार पर केंद्रित करते हुए यह अध्ययन अंतरराष्ट्रीय संबंधों में सुरक्षा के सामाजिक निर्माण से संबंधित समकालीन बहसों में योगदान करने का लक्ष्य रखता है।

यह अध्ययन सैद्धांतिक रूप से प्रतिभूतिकरण सिद्धांत और रचनावाद के व्यापक ज्ञानमीमांसात्मक ढाँचे पर आधारित है। केनेथ वॉल्ट्ज द्वारा प्रमुख रूप से प्रतिपादित नवयथार्थवादी दृष्टिकोणों के विपरीत, जो खतरे को भौतिक शक्ति के वितरण का परिणाम मानते हैं, यह अध्ययन रचनावादी तत्त्वमीमांसा को अपनाता है, जिसके अंतर्गत सुरक्षा को एक विमर्शात्मक व्यवहार के रूप में समझा जाता है।

इस ढाँचे के अंतर्गत प्रतिभूतिकरण को एक निष्पादनात्मक प्रक्रिया के रूप में अवधारणाबद्ध किया गया है, जिसमें राजनीतिक अभिकर्ता विशिष्ट मुद्दों को अस्तित्वगत खतरों के रूप में प्रस्तुत करते हैं और इस प्रकार असाधारण उपायों को वैधता प्रदान करते हैं। बाल्टिक राज्यों में रूसी अल्पसंख्यकों से संबंधित विद्यमान साहित्य सामान्यतः दो प्रमुख प्रतिमानों के बीच संचालित होता है। पहला प्रतिमान इन समुदायों को संभावित अथवा सुप्त सुरक्षा-खतरे के रूप में प्रस्तुत करता है, जबकि दूसरा उन्हें उदारवादी एकीकरण और अल्पसंख्यक अधिकारों के विमर्श के अंतर्गत स्थापित करता है। यह अध्ययन अर्थ-निर्माण की प्रक्रियाओं पर ध्यान केंद्रित करके इस विश्लेषणात्मक विभाजन को पाटने का प्रयास करता है। इसके अंतर्गत यह परीक्षण किया जाता है कि पहचान, ऐतिहासिक स्मृति और राजनीतिक विमर्श किस प्रकार परस्पर अंतःक्रिया करते हुए सुरक्षा आख्यानों का निर्माण करते हैं। रूसी-भाषी समुदायों को पूर्वनिर्धारित सत्तामीमांसात्मक वास्तविकताओं के स्थान पर विमर्शात्मक रूप से निर्मित विषयों के रूप में ग्रहण करते हुए यह अध्ययन सामाजिक सुरक्षा, पहचान की राजनीति और प्रतिभूतिकरण प्रक्रियाओं को एक एकीकृत विश्लेषणात्मक ढाँचे में सम्मिलित करता है।

यह शोध गुणात्मक अनुसंधान अभिकल्प को अपनाता है और विमर्श विश्लेषण पर आधारित है। यह पद्धतिगत दृष्टिकोण प्रतिभूतिकरण प्रक्रियाओं के भाषिक और प्रतीकात्मक आयामों को उजागर करने के लिए विशेष रूप से उपयुक्त है। अध्ययन की अनुभवजन्य सामग्री में निम्नलिखित स्रोत सम्मिलित हैं:

- बाल्टिक राज्यों के आधिकारिक राष्ट्रीय सुरक्षा दस्तावेज,
- राजनीतिक भाषण,
- नागरिकता और भाषा नीतियों सहित संस्थागत ढाँचे।

नमूने को कालगत रूप से महत्वपूर्ण निर्णायक मोड़ों, विशेषतः 2014 और 2022 के संकटों, के आसपास संरचित किया गया है। इन अवधियों में खतरे की धारणाएँ विशेष रूप से तीव्र हुईं। विमर्श विश्लेषण का उपयोग यह पहचानने के लिए किया गया है कि भाषा किस प्रकार “अन्य” का निर्माण करती है, ऐतिहासिक आख्यानों को किस प्रकार सक्रिय किया जाता है तथा संस्थागत व्यवहार किस प्रकार प्रतिभूतिकरण संबंधी कदमों को सुदृढ़ करते हैं।

इस पद्धति का चयन इसकी उस विश्लेषणात्मक क्षमता पर आधारित है जिसके माध्यम से यह प्रकट किया जा सकता है कि सुरक्षा को केवल अभिव्यक्त ही नहीं किया जाता, बल्कि विमर्श के माध्यम से निर्मित भी किया जाता है। इस प्रकार यह पद्धति भाषा, पहचान और शक्ति के बीच पारस्परिक संबंधों की अधिक गहन समझ प्रदान करती है।

निष्कर्ष और चर्चा

अध्ययन के निष्कर्ष संकेत करते हैं कि रूसी-भाषी आबादी का प्रतिभूतिकरण तीन परस्पर संबद्ध तंत्रों के माध्यम से किया जाता है:

- ऐतिहासिक स्मृति और सत्तामीमांसात्मक असुरक्षा: सोवियत अधिग्रहण की विरासत को विमर्शात्मक रूप से पुनः सक्रिय किया जाता है और समकालीन रूसी अल्पसंख्यकों पर आरोपित किया जाता है। इसके परिणामस्वरूप इन समुदायों को अनसुलझे ऐतिहासिक आघात के प्रतिनिधियों के रूप में प्रस्तुत किया जाता है।
- विमर्शात्मक संरचना और रणनीतिक आख्यान: राजनीतिक अभिजन इन समुदायों को बाहरी प्रभाव के संभावित माध्यमों के रूप में निर्मित करते हैं। इस प्रकार के प्रस्तुतीकरण को वैध ठहराने के लिए प्रायः “रूसी विश्व” अथवा “रुस्की मीर” सिद्धांत का उल्लेख किया जाता है। यह स्थिति पहचान-आधारित आख्यानों के माध्यम से खतरे के विस्तार और तीव्रीकरण की एक व्यापक प्रक्रिया को प्रतिबिंबित करती है।
- प्रतिभूतिकरण का संस्थानीकरण: नागरिकता व्यवस्थाएँ और भाषा नीतियाँ प्रतिभूतिकरण के संस्थागत रूपों के रूप में कार्य करती हैं। इन्हें राष्ट्रीय पहचान और संप्रभुता की रक्षा के उद्देश्य से अपनाए गए “असाधारण उपायों” के रूप में देखा जा सकता है।

तुलनात्मक विश्लेषण से यह ज्ञात होता है कि विभिन्न मामलों में प्रतिभूतिकरण की तीव्रता समान नहीं है। जनसांख्यिकीय कारकों के कारण लिथुआनिया में प्रतिभूतिकरण अपेक्षाकृत सीमित है, जबकि एस्टोनिया और लातविया में कथित आंतरिक संवेदनशीलताओं के कारण अतिप्रतिभूतिकरण की प्रवृत्तियाँ दिखाई देती हैं। ये निष्कर्ष संकेत करते हैं कि बाल्टिक संदर्भ में सुरक्षा को केवल बाहरी सैन्य खतरों तक सीमित नहीं किया जा सकता। इसके विपरीत, यह सामाजिक पहचान की गतिशीलताओं और जनसांख्यिकीय चिंताओं में गहराई से निहित है। इस प्रकार अध्ययन के निष्कर्ष रचनावादी और सामाजिक सुरक्षा संबंधी दृष्टिकोणों का समर्थन करते हैं।

अध्ययन का निष्कर्ष है कि बाल्टिक क्षेत्र में सुरक्षा का सह-निर्माण क्षेत्रीय और सामाजिक, दोनों प्रकार की सीमाओं के माध्यम से होता है। रूसी-भाषी समुदायों का प्रतिभूतिकरण अल्पावधि में राष्ट्रीय एकजुटता को सुदृढ़ कर सकता है, किंतु दीर्घावधि में यह सामाजिक विखंडन उत्पन्न करने का जोखिम रखता है। इसके अतिरिक्त, यह प्रक्रिया अनजाने में उन्हीं संवेदनशीलताओं को और अधिक बढ़ा सकती है जिन्हें कम करने के उद्देश्य से इसे अपनाया जाता है।

नीतिगत दृष्टिकोण से अध्ययन निम्नलिखित सुझाव प्रस्तुत करता है:

- नीति-निर्माताओं के लिए: बहिष्करणकारी प्रतिभूतिकरण व्यवहारों से हटकर लोकतांत्रिक प्रत्यास्थता के समावेशी मॉडलों को अपनाने की आवश्यकता है। ऐसे मॉडल सुरक्षा से समझौता किए बिना सामाजिक एकजुटता को सुदृढ़ कर सकते हैं।
- विद्वानों और शोधकर्ताओं के लिए: भविष्य के अध्ययनों में क्षेत्रकार्य और साक्षात्कार सहित सूक्ष्म-स्तरीय विश्लेषणों को सम्मिलित किया जाना चाहिए, ताकि यह समझा जा सके कि प्रतिभूतिकृत समुदाय इन प्रक्रियाओं को किस प्रकार अनुभव करते हैं और उनके प्रति कैसी प्रतिक्रियाएँ विकसित करते हैं।
- अंतरराष्ट्रीय अभिकर्ताओं के लिए: NATO और यूरोपीय संघ जैसी संस्थाओं को संकर खतरों से निपटने के लिए विकसित व्यापक रणनीतियों में सामाजिक एकजुटता को एक केंद्रीय घटक के रूप में सम्मिलित करना चाहिए।

सैद्धांतिक दृष्टि से यह अध्ययन यह प्रदर्शित करते हुए संबंधित साहित्य को आगे बढ़ाता है कि सुरक्षा केवल बाहरी खतरों के प्रति प्रतिक्रिया नहीं है, बल्कि विमर्श, पहचान और संस्थागत व्यवहार द्वारा निर्मित एक सामाजिक क्षेत्र भी है। इस प्रकार यह अध्ययन प्रतिभूतिकरण और सामाजिक सुरक्षा से संबंधित समकालीन अंतरराष्ट्रीय संबंध बहसों में एक सूक्ष्म और बहुआयामी योगदान प्रस्तुत करता है।

मुख्य शब्द: बाल्टिक राज्य, रूसी अल्पसंख्यक, प्रतिभूतिकरण, सुरक्षा, खतरे की धारणा, अंतरराष्ट्रीय संबंध।

Yapılandırılmış Özet

Estonya, Letonya ve Litvanya, 1991 yılında bağımsızlıklarını yeniden kazanmalarının ardından dış politika ve güvenlik politikalarını Avrupa-Atlantik bütünleşmesi doğrultusunda yeniden yönlendirmiş; bu süreç, 2004 yılında NATO ve Avrupa Birliği üyelikleriyle sonuçlanmıştır. Bu bağlamda güvenlik, dar anlamda tanımlanan askeri bir doktrinin ötesine geçerek devlet kimliği, egemenlik ve toplumsal bütünlükle bağlantılı ontolojik bir mesele hâline gelmiştir. Rusya Federasyonu’nun özellikle 2008 sonrasında belirginleşen ve 2014 ile 2022’den itibaren daha da yoğunlaşan revizyonist tutumu, Baltık bölgesindeki tehdit algılarını önemli ölçüde artırmıştır.

Bu çalışma, “Rus tehdidi”ni sabit ve maddi bir gerçeklik olarak değil, toplumsal olarak inşa edilen ve siyasal süreçler aracılığıyla biçimlenen bir olgu olarak yeniden kavramsallaştırmayı amaçlamaktadır. Çalışma, özellikle Rusça konuşan nüfusun tehdit anlatılarının üretimindeki rolünü sorgulamakta ve şu araştırma sorusuna odaklanmaktadır: Rusça konuşan topluluklar, Baltık devletlerinin Rusya’ya yönelik tehdit inşaları içerisinde hangi söylemsel ve kurumsal mekanizmalar aracılığıyla güvenlikleştirilmektedir? Analitik odağı maddi kapasitelerden kimlik, söylem ve kurumsal uygulamalara kaydıran çalışma, Uluslararası İlişkiler disiplininde güvenliğin toplumsal inşasına ilişkin süregelen tartışmalara katkı sunmayı hedeflemektedir.

Çalışmanın kuramsal çerçevesi, Güvenikleştirme Kuramı ile İnşacılığın daha geniş epistemolojik yaklaşımına dayanmaktadır. Tehdidi maddi güç dağılımının bir işlevi olarak kavramsallaştıran ve en belirgin biçimde Kenneth Waltz tarafından ortaya konulan neorealist yaklaşımların aksine bu çalışma, güvenliğin söylemsel bir pratik olarak ele alındığı inşacı bir ontolojiyi benimsemektedir.

Bu çerçevede güvenlikleştirme, siyasal aktörlerin belirli meseleleri varoluşsal tehditler olarak çerçevelediği ve bu yolla olağanüstü tedbirleri meşrulaştırdığı edimsel bir süreç olarak kavramsallaştırılmaktadır. Baltık devletlerindeki Rus azınlıklara ilişkin mevcut literatür, genel olarak iki baskın paradigma arasında salınım göstermektedir. Bunlardan ilki, söz konusu nüfusu örtük ya da potansiyel bir güvenlik tehdidi olarak çerçevelerken; ikincisi, bu toplulukları liberal bütünleşme ve azınlık hakları söylemleri içerisinde konumlandırmaktadır. Bu çalışma, anlam üretim süreçlerine odaklanarak söz konusu analitik ayrımı aşmayı amaçlamakta; kimlik, tarihsel hafıza ve siyasal söylemin güvenlik anlatılarının üretilmesinde nasıl etkileşime girdiğini incelemektedir. Rusça konuşan toplulukları ontolojik olarak verili kategoriler değil, söylemsel olarak inşa edilen öznel şekillerde ele alan çalışma; toplumsal güvenlik, kimlik siyaseti ve güvenlikleştirme süreçlerini bütüncül bir analitik çerçevede bir araya getirerek literatüre katkı sunmaktadır.

Araştırma, söylem analizine dayalı nitel bir araştırma deseni benimsemektedir. Bu yöntem, güvenlikleştirme süreçlerinin dilsel ve sembolik boyutlarını açığa çıkarmaya özellikle elverişlidir. Araştırmanın ampirik veri seti şu kaynaklardan oluşmaktadır:

- Baltık devletlerinin resmî ulusal güvenlik belgeleri,
- Siyasal konuşmalar,
- Vatandaşlık ve dil politikalarını da kapsayan kurumsal düzenlemeler.

Araştırma örnekleme, tehdit algılarının yoğunlaştığı kritik dönüm noktaları, özellikle 2014 ve 2022 krizleri etrafında zamansal olarak yapılandırılmıştır. Söylem analizi, dil aracılığıyla “Öteki”nin nasıl inşa edildiğini, tarihsel anlatıların nasıl seferber edildiğini ve kurumsal uygulamaların güvenlikleştirici hamleleri nasıl pekiştirdiğini belirlemek amacıyla kullanılmıştır.

Bu yöntemin tercih edilmesinin temel nedeni, güvenliğin yalnızca ifade edilen bir olgu değil, aynı zamanda söylem aracılığıyla üretilen bir gerçeklik olduğunu ortaya koyabilmesidir. Böylelikle dil, kimlik ve iktidar arasındaki karşılıklı ilişkinin daha derinlemesine anlaşılması mümkün olmaktadır.

Bulgular ve Tartışma

Araştırma bulguları, Rusça konuşan nüfusun birbiriyle ilişkili üç temel mekanizma aracılığıyla güvenlikleştirildiğini göstermektedir:

- **Tarihsel Hafıza ve Ontolojik Güvensizlik:** Sovyet işgalinin mirası söylemsel olarak yeniden etkinleştirilmekte ve çağdaş Rus azınlıklara yansıtılmaktadır. Bu topluluklar, çözüme kavuşturulmamış tarihsel travmaların somutlaşmış temsilcileri olarak çerçevelenmektedir.
- **Söylemsel Çerçeveleme ve Stratejik Anlatılar:** Siyasal elitler, söz konusu toplulukları dış etkinin potansiyel taşıyıcıları olarak inşa etmekte ve bu çerçeveyi meşrulaştırmak amacıyla sıklıkla “Rus Dünyası” (Russkiy Mir) doktrinine başvurmaktadır. Bu durum, kimlik temelli anlatılar aracılığıyla tehdidin genişletilmesi ve yoğunlaştırılması sürecini yansıtmaktadır.
- **Güvenikleştirmenin Kurumsallaşması:** Vatandaşlık rejimleri ve dil politikaları, ulusal kimliği ve egemenliği korumaya yönelik “olağanüstü tedbirler” olarak işleyen kurumsallaşmış güvenlikleştirme biçimleri hâline gelmektedir.

Karşılaştırmalı analiz, güvenlikleştirmenin yoğunluğunun ülkeler arasında farklılaştığını ortaya koymaktadır. Litvanya’da demografik faktörler nedeniyle güvenlikleştirme görece sınırlı düzeyde kalırken, Estonya ve Letonya’da algılanan iç kırılmalıkların etkisiyle aşırı güvenlikleştirme örüntüleri gözlemlenmektedir. Bu bulgular, Baltık bağlamında güvenliğin yalnızca dışsal askerî tehditlere indirgenemeyeceğini; aksine toplumsal kimlik dinamikleri ve demografik kaygılar içerisinde derin biçimde kökleştğini göstermektedir. Bu yönüyle çalışma, inşacı yaklaşım ile toplumsal güvenlik perspektiflerini desteklemektedir.

Çalışma, Baltık bölgesinde güvenliğin hem ülkesel hem de toplumsal sınırlar aracılığıyla karşılıklı olarak inşa edildiği sonucuna ulaşmaktadır. Rusça konuşan toplulukların güvenlikleştirilmesi, kısa vadede ulusal bütünlüğü güçlendirme potansiyeline sahip olsa da uzun vadede toplumsal parçalanma riski yaratmakta ve azaltmayı amaçladığı kırılmalıkları istemeden daha da derinleştirebilmektedir.

Politika perspektifinden çalışma şu önerileri ortaya koymaktadır:

- **Politika yapıcılar açısından:** Dışlayıcı güvenlikleştirme uygulamalarından uzaklaşarak, güvenlikten ödün vermeden toplumsal bütünlüğü güçlendiren kapsayıcı demokratik dayanıklılık modellerine yönelinmelidir.
- **Araştırmacılar açısından:** Gelecekteki çalışmalar, güvenlikleştirilen toplulukların bu süreçleri nasıl algıladıklarını ve bu süreçlere nasıl tepki verdiklerini inceleyebilmek amacıyla saha araştırmaları ve mülakatları da içeren mikro düzeyli analizlere yer vermelidir.
- **Uluslararası aktörler açısından:** NATO ve Avrupa Birliği gibi kurumlar, hibrit tehditlerle mücadeleye yönelik daha geniş stratejilerine toplumsal bütünlük boyutunu dâhil etmelidir.

Kuramsal açıdan bu çalışma, güvenliğin yalnızca dışsal tehditlere verilen bir tepki olmadığını; söylem, kimlik ve kurumsal pratikler tarafından şekillendirilen toplumsal olarak inşa edilmiş bir alan olduğunu ortaya koymaktadır. Bu yönüyle çalışma, güvenlikleştirme ve toplumsal güvenlik konularındaki güncel Uluslararası İlişkiler tartışmalarına çok boyutlu ve özgün bir katkı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Baltık Devletleri, Rus Azınlık, Güvenlikleştirme, Güvenlik, Tehdit Algısı, Uluslararası İlişkiler.

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Securitization of Russian-Speaking Minorities in the Baltic States: Perception of Threat, Identity, and Security Discourse

Introduction

The foreign policy trajectories of the Baltic states—Estonia, Latvia, and Lithuania—must be understood as a deliberate and historically conditioned strategic realignment following the restoration of independence in 1991. This shift was characterized by a rapid move away from the Russian orbit toward Western security and economic structures (İnaç & Aydın, 2025). Rather than a simple geopolitical reorientation, their “Return to the West” constituted a multidimensional project aimed at institutional anchoring, identity reconstruction, and long-term security maximization (Berg & Ehin, 2009). For these states, proximity to the Russian Federation and the perceived existential threat necessitated an urgent pursuit of the NATO Article 5 guarantee as an “ultimate shield” (ICDS, 2012). This process culminated in accession to both NATO and the European Union in 2004, effectively moving the Baltic states from a “geopolitical grey zone” into the core of Western military and political architectures (Männik, 2013). The integration process was driven by an external incentive model, where the benefits of membership were weighed against the political costs of compliance with Western norms (Böhmelt & Freyburg, 2014). As argued in broader integration literature, such alignment is not merely instrumental but also normative, reflecting a conscious effort to consolidate democratic governance and reconstitute state identity in opposition to the Soviet legacy (Schimmelfennig, 2003; Vachudova, 2005). Furthermore, this realignment extended to critical infrastructure, with the states prioritizing the synchronization of energy networks with Europe to mitigate historical dependencies on Russian systems (İnaç & Aydın, 2025).

In the post-Soviet era, while Russia initially adopted a respectful stance toward Baltic sovereignty under Boris Yeltsin’s leadership, it shifted toward a revisionist foreign policy line beginning in the mid-1990s (Kramer, 2002; Deniz, 2014). This shift reflects Russia’s desire to reestablish its influence across the former Soviet space through its “near abroad” doctrine. In this context, the 2008 intervention in Georgia, the 2014 annexation of Crimea, and the 2022 large-scale invasion of Ukraine demonstrate that Russia has once again prioritized the use of military force within its foreign policy toolkit (Allison, 2008; Mearsheimer, 2014), which for the Baltic states constitutes not only a military threat but also an ontological risk to state existence (Jakniūnaitė, 2016).

A structurally embedded characteristic of the Baltic security environment is the continued presence of sizable Russian-speaking populations, a demographic legacy of Soviet-era population engineering and migration policies (Brubaker, 1996; Kolstoe, 1995; Laitin, 1998; Petsinis, 2026). A growing body of empirical research identifies a nuanced “minority effect” in defense mobilization attitudes, particularly evident in Latvia and Estonia (Muiznieks et al., 2013; Cheskin, 2015). This variation is mediated by competing historical narratives and identity constructions, especially divergent interpretations of the Soviet past (Wertsch, 2010; Onken, 2007; Mälksoo, 2010). Individuals holding more favorable evaluations of the Soviet period tend to exhibit lower threat

perceptions toward Russia and a diminished propensity to engage in national defense (Bērziņa & Zupa, 2025; Cheskin & Kachuyevski, 2019). An examination of the literature reveals that the issue generally revolves around two main axes: a “security-focused” approach that views Russian minorities as a component of hybrid warfare strategies, and a “domestic policy-focused” approach that interprets these communities through democratic rights, citizenship status, and socio-economic integration (Smith, 2002; Budryte, 2005). However, this dichotomy fails to explain how threat perception takes root socially and is transformed into a “security issue,” as threat is inherently shaped by historical traumas, identity narratives, and institutional policies (Mälksoo, 2015; Yalçın, 2008).

This article addresses the identified gap by conceptualizing the Russian threat not as an objective or static condition, but as a dynamically constructed phenomenon shaped by historical legacies, social interactions, and political processes. Drawing on the analytical framework of securitization theory as developed by the Copenhagen School, and grounded in constructivist epistemology, the study investigates how Russian-speaking communities are discursively and institutionally positioned within broader security narratives in the Baltic context. Accordingly, the central research question guiding this inquiry is formulated as follows: Through which discursive practices and institutional mechanisms are Russian-speaking communities in the Baltic states securitized within the construction of perceived threats emanating from Russia?

Theoretical Framework

Within the discipline of International Relations, the concept of “threat” has historically been inseparable from that of security. Yet the question of how threats are perceived—and, crucially, how they come to be recognized as such—has prompted a significant rethinking of classical security paradigms, particularly in the post–Cold War era. While traditional approaches privilege material capabilities and systemic constraints, more recent theoretical developments emphasize the social, historical, and discursive processes through which threats are constituted.

From a neorealist perspective, threat perception is rooted in the anarchic structure of the international system and the distribution of material power. As articulated by Kenneth Waltz (1979), the absence of a central authority compels states to prioritize survival, leading them to interpret the capabilities of others as potential threats. Similarly, John Mearsheimer (2001) contends that great powers are structurally inclined to view one another with suspicion and to maximize their relative power in pursuit of security. While these frameworks offer important insights into strategic behavior, they remain limited in accounting for the ideational and discursive dimensions through which threats acquire meaning.

Neoliberal institutionalism, by contrast, situates threat within patterns of interdependence and institutional cooperation. The work of Robert Keohane and Joseph Nye (1977) demonstrates how dense networks of economic exchange and international institutions can mitigate conflict and reduce perceptions of threat. In this light, the integration of the Baltic states into NATO and the European Union is typically interpreted as a stabilizing development that enhances security through collective defense commitments and institutional embeddedness. However, such approaches tend to understate the persistence of antagonistic perceptions despite institutional integration. Constructivism provides a more comprehensive account by foregrounding the role of identity, norms, and social interaction in the formation of threat. As argued by Alexander Wendt (1999), threats are not objectively given but are socially constructed through processes of identification and interpretation. In the Baltic context, the historical experience of Soviet occupation has profoundly shaped collective memory, contributing to the enduring construction of Russia as a constitutive “other.” This insight aligns with broader constructivist scholarship emphasizing that historical narratives and identity discourses are central to how states interpret external actors.

Moreover, constructivist approaches draw attention to the internal dimension of threat construction. Ted Hopf (2002) highlights how domestic identity configurations directly influence

foreign policy orientations and threat perception, while Iver Neumann (1999) underscores the importance of “self/other” distinctions in the reproduction of political identities. In the Baltic states, these dynamics are particularly salient, as memory politics and identity narratives play a decisive role in shaping how Russia is perceived and positioned within national discourse. Building on these insights, Barry Buzan, Ole Wæver, and Jaap de Wilde (1998) expand the concept of security beyond its traditional military focus by incorporating societal, cultural, and linguistic dimensions. Their formulation of “societal security” is especially relevant in contexts where questions of identity and belonging are politically salient. In such settings, Russian-speaking communities in the Baltic states do not inherently constitute a material threat; rather, they become focal points in broader debates over the boundaries of national identity and social cohesion (Commercio, 2007; Best, 2013).

Securitization theory further refines this perspective by conceptualizing security as a performative and discursive process. According to Ole Wæver (1995), issues become “security” issues not because of their intrinsic qualities, but because political actors successfully frame them as existential threats to a valued referent object. Once such framing is accepted by a relevant audience, it legitimizes the adoption of extraordinary measures. This framework is particularly useful for explaining how, under certain political and historical conditions, Russian-speaking communities can be incorporated into security discourse and positioned as elements of concern. Taken together, these theoretical perspectives suggest that Russian-speaking communities should not be understood as objective or direct threats. Rather, they occupy a contingent position within a multilayered process of threat construction shaped by structural conditions, institutional contexts, identity narratives, and discursive practices. In this regard, constructivism and securitization theory offer the most analytically robust framework for capturing both the social depth and the temporal continuity of threat perception in the Baltic states.

Literature Review

Literature clusters into four strands: integration and citizenship, identity and belonging, securitization, and public opinion. The first strand addresses integration and citizenship. Van Elsuwege (2004) shows that Russian-speaking minorities in Estonia and Latvia played a central role in state-building during EU accession. Güngör (2013) links EU harmonization to improvements in minority rights, albeit constrained by perceived Russian threats. Extending this view, Galbreath (2005) emphasizes the interaction between EU norms and geopolitical pressures, while Solska (2011) and Hiden and Smith (2007) demonstrate how citizenship regimes remain shaped by ethnonational conceptions, historical memory, and identity.

The second strand focuses on identity and belonging. Cheskin (2013; 2015) shows that Russian-speaking communities construct hybrid and context-dependent identities. Commercio (2007) argues that governance frameworks position these groups as potential instruments of Russian influence, producing restrictive policies.

A third strand examines securitization dynamics. Following the Annexation of Crimea and the Russian invasion of Ukraine, minority policies in Estonia and Latvia have been increasingly framed through national security. Schulze and Pupcenoks (2025) show how exclusionary practices are justified within security discourse. Alijeva (2026) links this to Russia’s compatriot policy, while Andžāns (2023) conceptualizes the post-2022 period as “hyper-securitization.”

Finally, public opinion studies highlight heterogeneity. Ekman (2024) finds variation across identity, language, and political orientation, while Cherson & Estes (2023) confirm context-dependent political attitudes. Despite this breadth, a gap persists: existing research either securitizes minorities directly or treats them through integration frameworks, leaving the discursive and institutional construction of the minority–threat nexus underexplored. This study addresses this gap.

This study examines how Russian-speaking communities shape threat perceptions of Russia through discursive and institutional mechanisms. The central question is: Through which mechanisms are Russian-speaking communities securitized in the construction of Russia-related threat perceptions? Two hypotheses guide the analysis: (1) Russian-speaking populations do not directly determine threat perception; the relationship is mediated by discourse, historical context, and institutional structures. (2) This linkage is stronger in Estonia and Latvia than in Lithuania due to higher visibility and demographic concentration.

The study employs a qualitative, comparative, document-based design, focusing on how minorities are discursively positioned rather than treated as inherent threats. The dataset is twofold:

- Demographic data from Statistics Estonia (Estonian Government, 2023), Latvian Central Statistical Bureau (Central Statistical Bureau of Latvia, 2023), and Statistics Lithuania (State Security Department of Lithuania, 2025), used as contextual background.

- Documentary data, including security strategies, threat assessments, and policy texts, where Russia is constructed as a threat and minorities occasionally appear as channels of influence.

The 2004–2026 timeframe captures post-EU and NATO accession, marking the consolidation of Baltic security discourse within Western structures.

The study applies qualitative content analysis combining manifest and latent coding, with emphasis on latent coding to capture implicit securitization patterns. The coding proceeds in three stages: classification of documents; development of a theory-driven coding scheme; and iterative expansion through inductive theme identification. Four categories structure the analysis: Russia threat, minority reference, security linkage, and integration discourse. A key analytical distinction separates integration-related references from those linking minorities to security risks. This enables a contextual analysis of securitization rather than an essentialist reading. Findings are assessed through frequency, density (per thousand words), and co-occurrence analysis, particularly the intersection of “minority reference,” “security linkage,” and “Russia threat.” The study does not measure individual perceptions but analyzes state-level discourse—a deliberate design choice. Relying on publicly available documents ensures transparency, traceability, and methodological rigor.

Table 1. Pre-Encoding Table

Document	Country	Document Type	Period	Main Codes	Analytical Function
National Security Concept 2023	Estonia	Security Strategy	Post-2022	Russia Threat, Identity Security, Resilience	Illustrates how security is linked to society, identity, and state continuity in Estonia
Cohesive Estonia Strategy 2021–2030	Estonia	Integration Strategy	Pre/Post-2022	Integration Discourse, Minority Reference, Language Cohesion	Shows how Russian-speaking populations are addressed within social integration and language policy frameworks
Integration Programme 2022–2025	Estonia	Integration Programme	Post-2022	Regional Concentration, Minority Reference, Integration Discourse	Highlights how regional concentration of Russian-speaking populations is framed as a policy issue
National Security	Latvia	Security Strategy	Post-2014	Russia Threat, Information	Demonstrates how the Russian threat is linked to

Concept 2015				Pressure, Societal Unity	internal stability and social cohesion
State Defence Concept 2023–2027	Latvia	Defence Concept	Post-2022	Russia Threat, Resilience, Whole-of-Society Defence	Reflects the intensification of security discourse after 2022
Cybersecurity Strategy 2023–2026	Latvia	Cybersecurity Strategy	Post-2022	Information Security, Cyber Threat, Security Linkage	Shows the integration of cyber and information domains into security discourse
MFA Society Integration in Latvia	Latvia	Integration/Demographic Report	Current	Demographic Context, Citizenship Status, Minority Reference	Provides insight into the size and status of the Russian minority in Latvia
Immigration Law Replies 2024	Latvia	Legal / State Security	Post-2022	Security Linkage, Language Requirement, Citizenship/Residence	Demonstrates how language and residency policies are linked to security concerns
National Threat Assessment 2020	Lithuania	Threat Assessment Report	Post-2014	Russia Threat, Compatriot Policy, Security Linkage	Shows how Russia's "compatriot" discourse is framed within security concerns
National Threat Assessment 2025	Lithuania	Threat Assessment Report	Post-2022	Russia Threat, Intelligence Threat, Information Security	Reflects updated threat perceptions after 2022
Lithuania Minority Policy Reports	Lithuania	Minority Policy	Post-2004	Minority Reference, Integration Discourse, Legal Framework	Indicates that minority issues are primarily addressed within legal and integration frameworks
Lithuania Official Population Composition 2023	Lithuania	Official Statistics	Current	Demographic Context, Minority Size	Demonstrates comparatively low Russian minority share in Lithuania

Findings

Table 2. Sample Coding from Document Analysis

Country	Document	Excerpt	Coding	Interpretation
Estonia	Security Concept 2023	"language and culture"	Identity Security	Security is defined through identity and cultural continuity
Estonia	Integration Programme	"Russian-speaking residents..."	Minority Reference	Minority groups are addressed within a social integration context
Latvia	Security Concept 2015	"pose long-term challenges"	Russia Threat	Russia is framed as an explicit security threat
Latvia	Security Concept 2015	"societal unity"	Security Linkage	Threat is linked to internal societal cohesion

Latvia	Immigration Law 2024	“protect national security”	Security Linkage	Minority-related policies are justified through security concerns
Lithuania	Threat Assessment	“compatriot communities”	Security Linkage	Minorities are framed indirectly as instruments of influence
Lithuania	Population Data	5.1% Russian	Demographic Context	Low minority presence in demographic terms

Table 3. Comparative Securitization Patterns Across Baltic States

Main Code	Sub-Indicators	Coding Logic	Analytical Function	Overall Interpretation
Estonia	High	Medium–High	Medium	Indirect securitization through identity and language
Latvia	Very High	High	High	Strongest securitization → linkage between internal stability and security
Lithuania	High	Low	Low–Medium	Strong threat perception, but weak minority-security linkage

When Table 2 and Table 3 are considered together, it becomes evident that the discourse of Russia as a threat is strongly present across all Baltic states. However, the way in which this threat is linked to societal elements varies significantly between countries. In the case of Estonia, security discourse is primarily constructed around identity, language, and societal cohesion. References to Russian-speaking communities in the analyzed documents are mostly situated within the framework of integration and social cohesion rather than being explicitly framed as security threats. Nevertheless, indirect linkages to security emerge through themes such as linguistic division and regional concentration. This suggests that securitization operates in a more subtle and context-dependent manner rather than through direct threat construction.

Latvia presents a distinct pattern compared to the other two cases. In this context, not only is the discourse of Russia as a threat more intense, but minority groups are also more frequently associated with issues of internal stability and societal cohesion. The prominence of themes such as information space, propaganda, and internal resilience indicates that minorities can be incorporated into security discourse in a more direct way. In this sense, Latvia stands out as the case with the highest level of securitization. In Lithuania, although the perception of Russia as a threat remains strong, the role of minorities within this discourse is considerably more limited. Given the relatively smaller size of the Russian minority population, security discourse tends to focus more on external threats and geopolitical risks, with societal elements playing a less central role. This suggests that there is no automatic or direct relationship between minority presence and securitization.

Overall, the findings indicate that while the perception of Russia as a threat is a shared feature across the Baltic states, the extent to which this threat is linked to minority populations varies depending on the national context. This variation demonstrates that security discourse is shaped not only by demographic factors, but also by historical experiences, political choices, and institutional frameworks.

Table 4. Latent Coding Scheme and Operationalization

Main Code	Sub-Indicators	Coding Logic	Analytical Function
Russia Threat	Military threat, regional instability, sovereignty risk, cyber/information threat, Russian foreign policy	Statements in which Russia is positioned as a direct or indirect threat were coded under this category	Measures the centrality of Russia in security discourse
Minority Reference	Russian minority, Russian-speaking communities, non-	Direct or indirect references to minority groups or	Captures the visibility of minorities in official discourse

	citizens, linguistic groups, Soviet legacy	Russian-speaking populations were coded	
Security Linkage	External influence, information space, societal vulnerability, national resilience, security risk	Instances where minority, language, citizenship, or integration issues are articulated together with security-related concepts were coded	Represents the level of securitization
Integration Discourse	Integration, citizenship, language education, belonging, social cohesion	Statements referring to the social and institutional integration of minority groups were coded	Analyzes the tension between securitization and inclusiveness

The purpose of this table is to translate the claims advanced by the study on a conceptual level into measurable and traceable units of analysis. In particular, the “Security linkage” category is decisive in terms of the study’s main hypotheses. This is because H1 argues that the presence of minorities influences the perception of threat not directly, but through discursive processes. To support this hypothesis, it is not sufficient for the “Minority reference” code to be high; it is necessary to examine the extent to which references to minorities are co-produced with security concepts. Therefore, “Security linkage” and co-occurrence analyses form the evidential framework of the study.

Three types of output were used in the data analysis. First, code frequencies were examined. Frequency indicates how many times each code appears per country. This measure is useful for determining the visibility of discourse; however, since document lengths vary, it is not sufficient on its own. Therefore, density was calculated as a second measure. Density indicates the rate of each code per 1,000 words and allows for comparison across documents of different lengths. Co-occurrence analysis was used as the third metric. Co-occurrence indicates whether two codes appear together within the same paragraph, section, or unit of meaning. The most significant co-occurrence for this study is the relationship between the “Minority reference” and “Russia threat” or “Security linkage” codes.

Table 5. Code Frequency and Density Values by Country

Code Category	Estonia (f/d)	Latvia (f/d)	Lithuania (f/d)
Russia Threat	128 / 3.4	121 / 3.2	139 / 3.6
Minority Reference	112 / 3.0	134 / 3.5	58 / 1.5
Security Linkage	86 / 2.3	103 / 2.7	41 / 1.1
Integration Discourse	147 / 3.9	139 / 3.7	101 / 2.6

Note: *f* = frequency; *d* = density (number of coded instances per 1,000 words).

The reason Table 5 is presented in this way is to show both raw frequency and density adjusted for document length simultaneously. If only frequency were given, a misleading comparison could occur, as longer documents would naturally have more codes. Adding density values makes the comparison between countries more balanced. Therefore, the table supports the quantitative aspect of content analysis while also ensuring a more reliable qualitative interpretation. As can be seen, the Russia threat code has a high density in all three countries. This indicates that Russia is generally a central threat reference in the Baltic security discourse. However, minority reference and security linkage codes are higher in Estonia and Latvia than in Lithuania. This difference shows that the Russian threat is strong in each country; however, the link established between minorities and security is not produced to the same extent in each country.

This finding is important for the study's central argument. If the presence of Russian minorities directly determined the perception of the Russian threat, then minority reference and

security linkage codes would be expected to be equally high in every instance where the Russian threat is high. However, the Lithuanian example shows that this is not the case. Although the intensity of the Russia threat is high in Lithuania, minority references and minority-security links are more limited. This reveals that the threat perception can be generated independently of the presence of minorities; and that minorities are only included in the security framework under specific demographic, historical, and discursive conditions.

Table 6. Co-occurrence Analysis: Relationship Between Minority Reference and Security Linkage

Country	Total Minority Reference	Co-occurrence with Security Linkage	Co-occurrence Rate
Estonia	112	54	48%
Latvia	134	67	50%
Lithuania	58	19	33%

Note: The co-occurrence rate indicates the proportion of minority reference codes that appear within the same semantic units as security linkage codes.

Table 6 reveals one of the study's most important findings. The fact that approximately half of the minority references in Estonia and Latvia are accompanied by semantic units related to security indicates that in these countries, Russian/Russian-speaking communities are positioned in official discourse not merely as a social or cultural category, but under certain conditions as a category associated with the security sphere. In contrast, this rate is lower in Lithuania. This difference shows that the securitization of minorities is not solely dependent on the overall level of the Russian threat; it is also related to the social visibility of minorities within the country, their historical position, and how they are framed in state discourse.

Table 7. Temporal Variation in Security Discourse Intensity

Period	Russia Threat Density	Security Linkage Density	Interpretation
2004–2013	2.1	1.2	Post-EU/NATO institutionalization period; threat discourse remains relatively limited
2014–2021	3.3	2.1	Following the annexation of Crimea, both Russia-related threat perception and information security discourse become more pronounced
2022–2024	4.2	3.0	After the Ukraine war, both threat perception and minority–security linkage intensify significantly

The purpose of Table 7 is to show the temporal dimension of securitization processes. The study's argument is based not only on inter-country differentiation but also on how security discourse intensifies during periods of crisis. Therefore, the periods 2004–2013, 2014–2021, and 2022–2024 are analytically important. The findings show that the Russia threat code increased significantly after 2014, and the intensity of the Security linkage further increased after 2022. This increase demonstrates that, as predicted by securitization theory, broader societal issues can be transferred to the security sphere during periods of crisis. The purpose of the tables used in this section is not merely to visualize the data. Each table answers a different analytical question of the study. Table 1 provides methodological transparency by explaining the coding logic and how the categories were generated. Table 2 compares country-based discourse intensities, showing which themes are more visible in which country. Table 6 reveals the co-occurrence logic that tests the main hypothesis of the study. Table 7 provides period-specific depth to the analysis by showing how the securitization process has changed over time. Therefore, the tables are not merely helpful visuals, but fundamental tools that carry the evidentiary structure of the study. As a result of this coding strategy, two hypotheses become testable. The first hypothesis suggests that the presence of Russian/Russian-speaking

minorities does not directly determine the perception of threat to Russia, but that this relationship is shaped through political discourses and securitization processes. The second hypothesis predicts that the link between minorities and security discourse will be stronger in Estonia and Latvia, where Russian-speaking minorities are more concentrated, compared to Lithuania. The coding results allow for the testing of these hypotheses, particularly through security linkage and co-occurrence rates.

Discussion

This study clearly demonstrates that the perception of threat in the Baltic countries is shaped not only by who is present, but also by how they are described. A more systematic evaluation of the findings shows that both hypotheses can be tested not only at the level of general trends, but also through measurable indicators. The first hypothesis suggests that the presence of Russian-speaking communities does not directly determine the perception of threat, but that this relationship is established through discursive processes. This claim is more clearly confirmed, especially when Tables 3 and 4 are considered together. In Table 3, the similar intensity of the Russia threat category in all three countries reveals that the perception of external threat forms a common basis. In contrast, the significant differences in the minority reference and security linkage categories between countries show that this common threat is not linked to societal elements in the same way. This differentiation is particularly evident in the Lithuanian example. The fact that the minority reference and security linkage values remain low despite the high intensity of the Russia threat shows that the perception of threat is not automatically linked to the presence of minorities. This directly supports the basic assumption of the first hypothesis: the presence of minorities is not the sole determining factor; What matters is the discursive framework within which this entity is understood. In other words, the perception of threat is less a reality that exists and more a phenomenon dependent on how it is described.

The co-occurrence rates presented in Table 6 further clarify the nature of this discursive relationship. The fact that approximately half of the minority reference category in Estonia and Latvia appears with security linkage shows that minorities are included in the security discourse in certain contexts. However, it is equally important that these rates are not 100%. This situation reveals that minorities are not always evaluated within the framework of security, but rather are included in this category under specific discursive conditions. Therefore, securitization is not a continuous and automatic process; it operates as a selective and context-sensitive mechanism.

The second hypothesis suggests that the level of securitization will be stronger in countries with high minority density. This hypothesis is largely confirmed when the findings in Tables 5 and 6 are considered together. The fact that both minority reference and security linkage values are at the highest levels in Latvia shows that minorities are most intensely associated with the security discourse. This situation reveals that the numerical visibility of minorities can have an effect on discursive production. However, this relationship is not deterministic; because although Estonia has a similar demographic structure, securitization occurs in a more indirect way. The Estonian example necessitates a more nuanced interpretation of the second hypothesis. In this country, minorities are primarily considered within the framework of identity, language, and social cohesion; the connection to security emerges indirectly, not directly. This demonstrates that minority density alone is not the sole determining factor, but that the state's discursive preferences and historical experiences also shape this process. Therefore, the second hypothesis involves not only a quantitative relationship but also a contextual differentiation.

The trends presented in Table 7, in terms of temporal dimension, show that both hypotheses should be evaluated within a dynamic framework. The lower intensity of both the Russia threat and security linkage during the 2004–2013 period indicates that the security discourse remained within a more limited framework. In contrast, the significant increase in threat discourse after 2014 reveals that external crises directly affect discursive production. The further increase in the security linkage

category after 2022 shows that minorities are increasingly included in the security discourse. This indicates that the scope of securitization expands during periods of crisis, and more social elements can be included within this framework. These findings reveal that the securitization process is related not only to the intensity of threat perception but also to the capacity of the discourse to expand. In other words, periods of crisis not only increase threat perception but also determine the areas to which this threat spreads. In this context, minorities emerge as flexible categories that can be more easily included in the security discourse during times of crisis. However, the high score of the integration discourse category in Table 1 indicates that this process is not one-sided. Minorities can simultaneously be the subject of both integration policies and security discourse. This reveals a constant tension between securitization and inclusivity. Therefore, minorities can be considered neither entirely an object of security nor solely a subject of social policy; they emerge as a constantly redefined category between these two areas. Overall, the findings show that both hypotheses are supported, but this support is not based on a linear and simple relationship. The existence of minorities may be a necessary condition for securitization, but it is not a sufficient one. Additional factors such as discursive frameworks, historical experiences, and moments of crisis need to come into play for this relationship to be established. This reveals that securitization is a processual, not a structural, phenomenon.

Discussion and Conclusion

This study examines the position of Russian-speaking communities in the Baltic states within the context of their perception of the threat posed by Russia, from a discursive and institutional perspective. The findings clearly reveal that Russia is positioned as a central threat in all countries, but the way this threat is associated with minorities varies from country to country. This demonstrates that the perception of threat is shaped not only by external developments but also by internal political and social dynamics.

One of the study's key contributions is demonstrating that there is no direct and linear relationship between the presence of minorities and the perception of threat. Particularly in the case of Lithuania, despite the strong discourse of threat against Russia, the limited role of minorities within this discourse reveals that the perception of security can be produced independently of demographic factors. In contrast, the more frequent inclusion of minorities in the security discourse within specific contexts in Estonia and Latvia demonstrates the contextual nature of securitization processes.

These findings question the often assumed objective understanding of threat in security studies and support the idea that security is a discursively constructed phenomenon. In this context, minorities emerge not as a direct threat, but as flexible and contextually dependent categories included in security discussions under specific conditions. This demonstrates that securitization processes are closely related not only to foreign policy dynamics but also to internal factors such as identity, language, and social cohesion.

The study also has important implications from a policy perspective. First, the way minorities are positioned within the security discourse can have critical consequences for social cohesion and democratic stability. Therefore, it is important that security policies adopt an inclusive and integration-supporting approach instead of an exclusionary or stigmatizing framework for minorities. Furthermore, with the increasing discussions on the information space and external influence, security policies need to be addressed not only from a military perspective but also from a multidimensional perspective that strengthens social resilience. However, the study also has some limitations. The analysis does not rely on a dataset that directly measures individual perceptions; it is primarily conducted through official documents. This limits the direct observation of differences in perceptions at the societal level. Future studies could complement this analysis with public opinion data and field research to provide a more holistic framework. In conclusion, this study shows that the

security discourse in the Baltic countries is not only a response to external threats but is also closely related to how internal social structures are defined and managed. In this context, security emerges not as a fixed reality, but as a dynamic process constantly reproduced by political and institutional actors.

Policy Implications

The findings of this study demonstrate that the security discourse in the Baltic states is not solely focused on external threats, but is also closely related to how internal social structures are defined. This necessitates a more careful and balanced approach in the design of security policies.

Firstly, the way minorities are positioned within the security discourse can have critical consequences for social cohesion and democratic stability. Therefore, it is important for policymakers to avoid discourses that directly or indirectly equate Russian-speaking communities with security threats. The findings show that minorities are only securitized in certain contexts; this reveals that the direction of the discourse is changeable. In this context, security policies need to use inclusive language and address minorities within an integrative, rather than an exclusive, framework.

Secondly, instead of completely separating integration policies from security policies, it is important to address these two areas together in a balanced way. The study shows that minorities can simultaneously participate in both integration and security discourses. Therefore, language education, citizenship policies, and social cohesion programs should be considered not only as tools for cultural resilience but also as tools for social resilience. Thirdly, considering the debates on the information space and external influence that have become particularly prominent in the period after 2014 and 2022, security policies need to encompass not only military but also cognitive and social dimensions. In this context, strengthening policies in areas such as media literacy, information security, and social resilience is gaining importance.

Finally, the normative framework developed at the European Union level needs to be more aligned with national security discourses. The example of the Baltic states shows that tensions can sometimes arise between security concerns and democratic norms. Therefore, it is important for EU policies to develop more flexible and contextually sensitive tools that support striking a balance between security and inclusiveness.

www.turkishstudies.net/economy

Turkish Studies - Economics, Finance, Politics

eISSN: 2667-5625

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Baltık Devletlerinde Rusça Konuşan Azınlıkların Güvenlikleştirilmesi: Tehdit Algısı, Kimlik ve Güvenlik Söylemi

Giriş

Baltık devletleri olan Estonya, Letonya ve Litvanya'nın dış politika gidişatı, 1991'de bağımsızlığın yeniden kazanılmasının ardından gerçekleşen, kasıtlı ve tarihsel koşullara bağlı stratejik bir yeniden yönelim olarak anlaşılmalıdır. Bu değişim, Rusya'nın etki alanından hızla uzaklaşıp Batı'nın güvenlik ve ekonomik yapılarına doğru yönelmeyle karakterize edilmiştir (İnaç & Aydın, 2025). Basit bir jeopolitik yeniden yönelimden ziyade, bu ülkelerin “Batı'ya Dönüşü”, kurumsal sağlamlaştırma, kimlik yeniden inşası ve uzun vadeli güvenliğin en üst düzeye çıkarılmasını amaçlayan çok boyutlu bir projeyi oluşturmuştur (Berg & Ehin, 2009). Bu ülkeler için, Rusya Federasyonu'na yakınlık ve algılanan varoluşsal tehdit, “nihai kalkan” olarak NATO'nun 5. Maddesi'ndeki garantinin acilen elde edilmesini zorunlu kılmıştır (ICDS, 2012). Bu süreç, 2004 yılında hem NATO'ya hem de Avrupa Birliği'ne katılımı sonucunda ve Baltık devletlerini fiilen bir “jeopolitik gri bölgeden” Batı'nın askeri ve siyasi mimarilerinin merkezine taşıdı (Männik, 2013). Entegrasyon süreci, üyeliğin faydalarının Batı normlarına uyumun siyasi maliyetleriyle karşılaştırıldığı bir dışsal teşvik modeli tarafından yönlendirildi (Böhmelt & Freyburg, 2014). Daha geniş kapsamlı entegrasyon literatüründe de savunulduğu üzere, bu tür bir uyum yalnızca araçsal değil, aynı zamanda normatiftir ve Sovyet mirasına karşı demokratik yönetişimi pekiştirmek ve devlet kimliğini yeniden oluşturmak için bilinçli bir çabayı yansıtır (Schimmelfennig, 2003; Vachudova, 2005). Dahası, bu yeniden uyum süreci kritik altyapıya da uzanmış ve devletler, Rus sistemlerine olan tarihsel bağımlılığı azaltmak için enerji şebekelerinin Avrupa ile senkronizasyonuna öncelik vermiştir (İnaç & Aydın, 2025).

Sovyet sonrası dönemde Rusya, Boris Yeltsin'in liderliğinde başlangıçta Baltık ülkelerinin egemenliğine saygılı bir tutum sergilemiş olsa da, 1990'ların ortalarından itibaren revizyonist bir dış politika çizgisine kaymıştır (Kramer, 2002; Deniz, 2014). Bu kayma, Rusya'nın “yakın yurtdışı” doktrini aracılığıyla eski Sovyet coğrafyası genelinde etkisini yeniden tesis etme arzusunu yansıtmaktadır. Bu bağlamda, 2008'deki Gürcistan müdahalesi, 2014'teki Kırım ilhakı ve 2022'deki Ukrayna'ya yönelik büyük çaplı işgal, Rusya'nın dış politika araçları arasında askeri güç kullanımına bir kez daha öncelik verdiğini göstermektedir (Allison, 2008; Mearsheimer, 2014); bu durum, Baltık devletleri için sadece askeri bir tehdit değil, aynı zamanda devletin varlığına yönelik ontolojik bir risk de teşkil etmektedir (Jakniūnaitė, 2016).

Baltık güvenlik ortamının yapısal olarak yerleşik bir özelliği, Sovyet dönemi nüfus mühendisliği ve göç politikalarının demografik bir mirası olan, hatırı sayılır büyüklükteki Rusça konuşan nüfusların devam eden varlığıdır (Brubaker, 1996; Kolstoe, 1995; Laitin, 1998; Petsinis, 2026). Giderek artan sayıda ampirik araştırma, savunma seferberliği tutumlarında, özellikle Letonya ve Estonya'da belirgin olan, incelikli bir “azınlık etkisi” olduğunu ortaya koymaktadır (Muiznieks ve ark., 2013; Cheskin, 2015). Bu farklılık, birbiriyle rekabet halindeki tarihsel anlatılar ve kimlik

kurguları, özellikle de Sovyet geçmişine ilişkin farklı yorumlar tarafından şekillenmektedir (Wertsch, 2010; Onken, 2007; Mälksoo, 2010). Sovyet dönemine daha olumlu bakan bireyler, Rusya'ya karşı daha düşük tehdit algısı sergileme ve ulusal savunmaya katılma eğiliminde azalma gösterme eğilimindedir (Bērziņa & Zupa, 2025; Cheskin & Kachuyevski, 2019). Literatür incelemesi, bu konunun genel olarak iki ana eksen etrafında döndüğünü ortaya koymaktadır: Rus azınlıkları melez savaş stratejilerinin bir bileşeni olarak gören “güvenlik odaklı” bir yaklaşım ve bu toplulukları demokratik haklar, vatandaşlık statüsü ve sosyo-ekonomik entegrasyon bağlamında yorumlayan “iç politika odaklı” bir yaklaşım (Smith, 2002; Budryte, 2005). Ancak bu ikilem, tehdidin doğası gereği tarihsel travmalar, kimlik anlatıları ve kurumsal politikalar tarafından şekillendirildiği için (Mälksoo, 2015; Yalçın, 2008), tehdit algısının toplumsal olarak nasıl kök saldığını ve bir “güvenlik meselesi”ne nasıl dönüştüğünü açıklamakta yetersiz kalmaktadır.

Bu makale, Rus tehdidini nesnel veya statik bir durum olarak değil, tarihsel miraslar, sosyal etkileşimler ve siyasi süreçler tarafından şekillendirilen dinamik bir olgu olarak kavramsallaştırarak tespit edilen bu boşluğu ele almaktadır. Kopenhag Okulu tarafından geliştirilen ve yapılandırmacı epistemolojiye dayanan güvenlikleştirme teorisinin analitik çerçevesinden yararlanarak, bu çalışma Baltık bağlamında Rusça konuşan toplulukların daha geniş güvenlik anlatıları içinde söylemsel ve kurumsal olarak nasıl konumlandırıldığını incelemektedir. Buna göre, bu araştırmaya yön veren temel araştırma sorusu şu şekilde formüle edilmiştir: Baltık devletlerindeki Rusça konuşan topluluklar, Rusya'dan kaynaklandığı algılanan tehditlerin inşası kapsamında hangi söylemsel uygulamalar ve kurumsal mekanizmalar aracılığıyla güvenlikleştirilmektedir?

Teorik Çerçeve

Uluslararası İlişkiler disiplininde, “tehdit” kavramı tarihsel olarak güvenlik kavramından ayrılamaz bir bütünlük oluşturmuştur. Ancak tehditlerin nasıl algılandığı —ve daha da önemlisi, nasıl tehdit olarak kabul edildiği— sorusu, özellikle Soğuk Savaş sonrası dönemde klasik güvenlik paradigmalarının önemli ölçüde yeniden düşünülmesine yol açmıştır. Geleneksel yaklaşımlar maddi yeteneklere ve sistemik kısıtlamalara öncelik verirken, daha yeni teorik gelişmeler tehditlerin oluşumuna yol açan sosyal, tarihsel ve söylemsel süreçleri vurgulamaktadır.

Neorealist bir bakış açısıyla, tehdit algısı uluslararası sistemin anarşik yapısına ve maddi gücün dağılımına dayanmaktadır. Kenneth Waltz'ın (1979) ifade ettiği gibi, merkezi bir otoritenin yokluğu devletleri hayatta kalmaya öncelik vermeye zorlar ve bu da onların diğer devletlerin yeteneklerini potansiyel tehditler olarak yorumlamasına yol açar. Benzer şekilde, John Mearsheimer (2001), büyük güçlerin yapısal olarak birbirlerine şüpheyle bakmaya ve güvenlik arayışında göreceli güçlerini en üst düzeye çıkarmaya meyilli olduklarını savunur. Bu çerçeveler stratejik davranışa ilişkin önemli içgörüler sunsa da, tehditlerin anlam kazandığı ideolojik ve söylemsel boyutları açıklamakta sınırlı kalmaktadır.

Buna karşılık neoliberal kurumsallık, tehdidi karşılıklı bağımlılık ve kurumsal işbirliği kalıpları içinde ele alır. Robert Keohane ve Joseph Nye'nin (1977) çalışmaları, yoğun ekonomik değişim ağlarının ve uluslararası kurumların çatışmaları nasıl hafifletebileceğini ve tehdit algılarını nasıl azaltabileceğini göstermektedir. Bu bağlamda, Baltık devletlerinin NATO ve Avrupa Birliği'ne entegrasyonu, genellikle kolektif savunma taahhütleri ve kurumsal yerleşiklik yoluyla güvenliği artıran istikrar sağlayıcı bir gelişme olarak yorumlanır. Ancak bu tür yaklaşımlar, kurumsal entegrasyona rağmen düşmanca algıların devamlılığını hafife alma eğilimindedir. Yapısalcılık, tehdidin oluşumunda kimlik, normlar ve sosyal etkileşimin rolünü ön plana çıkararak daha kapsamlı bir açıklama sunar. Alexander Wendt'in (1999) savunduğu gibi, tehditler nesnel olarak mevcut değildir; aksine, tanımlama ve yorumlama süreçleri yoluyla toplumsal olarak inşa edilir. Baltık bağlamında, Sovyet işgaliyle ilgili tarihsel deneyim, kolektif hafızayı derinden şekillendirmiş ve Rusya'nın kurucu bir “öteki” olarak kalıcı bir şekilde inşa edilmesine katkıda bulunmuştur. Bu görüş,

tarihsel anlatıların ve kimlik söylemlerinin devletlerin dış aktörleri nasıl yorumladıkları konusunda merkezi bir rol oynadığını vurgulayan daha geniş kapsamlı yapılandırmacı araştırmalarla uyumludur.

Dahası, yapılandırmacı yaklaşımlar, tehdit inşasının iç boyutuna dikkat çeker. Ted Hopf (2002), iç kimlik yapılarının dış politika yönelimlerini ve tehdit algısını nasıl doğrudan etkilediğini vurgularken, Iver Neumann (1999) ise siyasi kimliklerin yeniden üretilmesinde “ben/öteki” ayrımlarının önemini vurgular. Baltık devletlerinde bu dinamikler özellikle belirgindir; zira hafıza siyaseti ve kimlik anlatıları, ulusal söylem içinde Rusya’nın nasıl algılandığı ve konumlandırıldığı konusunda belirleyici bir rol oynamaktadır. Bu görüşlerden yola çıkan Barry Buzan, Ole Wæver ve Jaap de Wilde (1998), toplumsal, kültürel ve dilsel boyutları da dahil ederek güvenlik kavramını geleneksel askeri odak noktasının ötesine genişletmektedir. Onların “toplumsal güvenlik” formülasyonu, kimlik ve aidiyet meselelerinin siyasi açıdan öne çıktığı bağlamlarda özellikle önemlidir. Bu tür ortamlarda, Baltık ülkelerindeki Rusça konuşan topluluklar doğası gereği somut bir tehdit oluşturmaz; aksine, ulusal kimliğin ve sosyal uyumun sınırları üzerine yapılan daha geniş tartışmalarda odak noktaları haline gelirler (Commercio, 2007; Best, 2013).

Güvenikleştirme teorisi, güvenliği performatif ve söylemsel bir süreç olarak kavramsallaştırarak bu bakış açısını daha da inceltir. Ole Wæver’e (1995) göre, meseleler içsel nitelikleri nedeniyle değil, siyasi aktörlerin bunları değerli bir referans nesneye yönelik varoluşsal tehditler olarak başarıyla çerçevelemesi nedeniyle “güvenlik” meseleleri haline gelir. Bu tür bir çerçeveleme ilgili kitle tarafından kabul edildiğinde, olağanüstü önlemlerin alınmasını meşrulaştırır. Bu çerçeve, belirli siyasi ve tarihsel koşullar altında Rusça konuşan toplulukların güvenlik söylemine nasıl dahil edilebildiğini ve endişe kaynağı unsurlar olarak konumlandırılabilirdiğini açıklamak açısından özellikle yararlıdır. Bir bütün olarak ele alındığında, bu teorik perspektifler, Rusça konuşan toplulukların nesnel veya doğrudan tehditler olarak anlaşılmaması gerektiğini ortaya koymaktadır. Aksine, bu topluluklar, yapısal koşullar, kurumsal bağlamlar, kimlik anlatıları ve söylemsel uygulamalar tarafından şekillendirilen çok katmanlı bir tehdit inşası süreci içinde koşullu bir konumda yer almaktadır. Bu bağlamda, yapılandırmacılık ve güvenikleştirme teorisi, Baltık devletlerinde tehdit algısının hem sosyal derinliğini hem de zamansal sürekliliğini kavramak için analitik açıdan en sağlam çerçeveyi sunmaktadır.

Literatür Taraması

Literatür dört ana başlık altında toplanmaktadır: entegrasyon ve vatandaşlık, kimlik ve aidiyet, güvenikleştirme ve kamuoyu. İlk başlık entegrasyon ve vatandaşlığı ele almaktadır. Van Elsuwege (2004), Estonya ve Letonya’daki Rusça konuşan azınlıkların AB’ye katılım sürecinde devlet inşasında merkezi bir rol oynadığını göstermektedir. Güngör (2013), algılanan Rus tehditleri tarafından kısıtlanmış olsa da AB uyumunu azınlık haklarındaki iyileştirmelerle ilişkilendirmektedir. Bu görüşü genişleten Galbreath (2005), AB normları ile jeopolitik baskılar arasındaki etkileşimi vurgulamaktadır; Solska (2011) ile Hiden ve Smith (2007) ise vatandaşlık rejimlerinin etnik-ulusal kavramlar, tarihsel hafıza ve kimlik tarafından nasıl şekillendirildiğini ortaya koymaktadır.

İkinci yaklaşım ise kimlik ve aidiyet üzerine odaklanmaktadır. Cheskin (2013; 2015), Rusça konuşan toplulukların melez ve bağlama bağlı kimlikler oluşturduğunu göstermektedir. Commercio (2007), yönetim çerçevelerinin bu grupları Rus etkisinin potansiyel araçları olarak konumlandığını ve bu durumun kısıtlayıcı politikaların ortaya çıkmasına yol açtığını savunmaktadır.

Üçüncü bir kol ise güvenikleştirme dinamiklerini incelemektedir. Kırım’ın ilhakı ve Rusya’nın Ukrayna’ya işgalinin ardından, Estonya ve Letonya’daki azınlık politikaları giderek ulusal güvenlik çerçevesi içinde şekillenmeye başlamıştır. Schulze ve Pupcenoks (2025), dışlayıcı uygulamaların güvenlik söylemi içinde nasıl meşrulaştırıldığını göstermektedir. Alijeva (2026) bunu Rusya’nın yurttaş politikasıyla ilişkilendirirken, Andžāns (2023) 2022 sonrası dönemi “aşırı güvenikleştirme” olarak kavramsallaştırmaktadır.

Son olarak, kamuoyu araştırmaları bu konudaki heterojenliği vurgulamaktadır. Ekman (2024), kimlik, dil ve siyasi yönelim açısından farklılıklar tespit ederken, Cherson ve Estes (2023) bağlama bağlı siyasi tutumları doğrulamaktadır. Bu geniş kapsamına rağmen bir boşluk devam etmektedir: mevcut araştırmalar ya azınlıkları doğrudan güvenlik meselesi haline getirmekte ya da onları entegrasyon çerçeveleri üzerinden ele almakta; bu da azınlık-tehdit ilişkisinin söylemsel ve kurumsal inşasının yeterince araştırılmamasına yol açmaktadır. Bu çalışma, söz konusu boşluğu ele almaktadır.

Bu çalışma, Rusça konuşan toplulukların söylemsel ve kurumsal mekanizmalar aracılığıyla Rusya'ya yönelik tehdit algılarını nasıl şekillendirdiğini incelemektedir. Temel soru şudur: Rusya ile ilgili tehdit algılarının oluşumunda Rusça konuşan topluluklar hangi mekanizmalar aracılığıyla güvenlik meselesi haline getirilmektedir? Analizi yönlendiren iki hipotez bulunmaktadır: (1) Rusça konuşan nüfus, tehdit algısını doğrudan belirlemez; bu ilişki, söylem, tarihsel bağlam ve kurumsal yapılar aracılığıyla şekillenir. (2) Bu bağlantı, daha yüksek görünürlük ve demografik yoğunluk nedeniyle Litvanya'ya kıyasla Estonya ve Letonya'da daha güçlüdür.

Çalışma, azınlıkların doğuştan gelen tehditler olarak ele alınmak yerine söylemsel olarak nasıl konumlandırıldıklarına odaklanan nitel, karşılaştırmalı ve belge temelli bir tasarım kullanmaktadır. Veri seti iki bölümden oluşmaktadır:

- Bağlamsal arka plan olarak kullanılan, Estonya İstatistik Kurumu (Estonya Hükümeti, 2023), Letonya Merkez İstatistik Bürosu (Letonya Merkez İstatistik Bürosu, 2023) ve Litvanya İstatistik Kurumu'ndan (Litvanya Devlet Güvenlik Dairesi, 2025) alınan demografik veriler.

- Güvenlik stratejileri, tehdit değerlendirmeleri ve politika metinlerini içeren belgesel veriler; bu belgelerde Rusya bir tehdit olarak kurgulanmakta ve azınlıklar zaman zaman etki kanalları olarak karşımıza çıkmaktadır.

2004–2026 zaman aralığı, AB ve NATO'ya katılım sonrası dönemi kapsayarak, Baltık güvenlik söyleminin Batı yapıları içinde pekiştirilmesini işaret etmektedir.

Çalışmada, örtük güvenlikleştirme kalıplarını ortaya çıkarmak için örtük kodlamaya ağırlık verilerek, açık ve örtük kodlamayı birleştiren nitel içerik analizi uygulanmaktadır. Kodlama üç aşamada gerçekleştirilmektedir: belgelerin sınıflandırılması; teoriye dayalı bir kodlama şemasının geliştirilmesi; ve tümevarımsal tema belirleme yoluyla yinelemeli genişletme. Analiz, dört kategori etrafında yapılandırılmıştır: Rusya tehdidi, azınlık atıfları, güvenlik bağlantısı ve entegrasyon söylemi. Önemli bir analitik ayırım, entegrasyonla ilgili atıfları, azınlıkları güvenlik riskleriyle ilişkilendiren atıflardan ayırmaktadır. Bu, güvenlikleştirmenin özcü bir yorumundan ziyade bağlamsal bir analizini mümkün kılmaktadır. Bulgular, sıklık, yoğunluk (bin kelime başına) ve eş-ortaklık analizi yoluyla değerlendirilmektedir; özellikle de “azınlık atfı”, “güvenlik bağlantısı” ve “Rusya tehdidi” unsurlarının kesişim noktaları üzerinde durulmaktadır. Çalışma, bireysel algıları ölçmemektedir ancak devlet düzeyindeki söylemi analiz etmektedir; bu, kasıtlı bir tasarım tercihidir. Kamuya açık belgelere dayanılması, şeffaflığı, izlenebilirliği ve metodolojik titizliği garanti altına almaktadır.

Tablo 1. Kodlama Öncesi Tablo

Belge	Ülke	Belge Türü	Dönem	Ana Kodlar	Analitik İşlev
2023 Ulusal Güvenlik Konsepti	Estonya	Güvenlik Stratejisi	2022 Sonrası	Rusya Tehdidi, Kimlik Güvenliği, Dayanıklılık	Estonya'da güvenliğin toplum, kimlik ve devletin sürekliliği ile nasıl bağlantılı olduğunu gösterir

2021–2030 Uyumlu Estonya Stratejisi	Estonya	Entegrasyon Stratejisi	2022 Öncesi/Sonrası	Entegrasyon Söylemi, Azınlık Referansı, Dilsel Uyum	Rusça konuşan nüfusa sosyal entegrasyon ve dil politikası çerçeveleri içinde nasıl yaklaşıldığını gösterir
2022–2025 Entegrasyon Programı	Estonya	Entegrasyon Programı	2022 Sonrası	Bölgesel Yoğunlaşma, Azınlık Referansı, Entegrasyon Söylemi	Rusça konuşan nüfusun bölgesel yoğunlaşmasının nasıl bir politika meselesi olarak ele alındığını vurgular
2015 Ulusal Güvenlik Konsepti	Letonya	Güvenlik Stratejisi	2014 Sonrası	Rusya Tehdidi, Bilgi Baskısı, Toplumsal Birlik	Rusya tehdidinin iç istikrar ve toplumsal uyumla nasıl bağlantılı olduğunu ortaya koyar
2023–2027 Devlet Savunma Konsepti	Letonya	Savunma Konsepti	2022 Sonrası	Rusya Tehdidi, Dayanıklılık, Toplumun Bütününe Kapsayan Savunma	2022 sonrası güvenlik söyleminin yoğunlaşmasını yansıtmaktadır
2023–2026 Siber Güvenlik Stratejisi	Letonya	Siber Güvenlik Stratejisi	2022 Sonrası	Bilgi Güvenliği, Siber Tehdit, Güvenlik Bağlantısı	Siber ve bilgi alanlarının güvenlik söylemine entegrasyonunu gösterir
Letonya'da Dışişleri Bakanlığı Toplum Entegrasyonu	Letonya	Entegrasyon/Demografik Rapor	Güncel	Demografik Bağlam, Vatandaşlık Durumu, Azınlık Referansı	Letonya'daki Rus azınlığın büyüklüğü ve durumu hakkında bilgi sağlar
Göçmenlik Yasası Yanıtları 2024	Letonya	Hukuk / Devlet Güvenliği	2022 Sonrası	Güvenlik Bağlantısı, Dil Şartı, Vatandaşlık/İkamet	Dil ve ikamet politikalarının güvenlik endişeleriyle nasıl bağlantılı olduğunu gösterir
2020 Ulusal Tehdit Değerlendirmesi	Litvanya	Tehdit Değerlendirme Raporu	2014 Sonrası	Rusya Tehdidi, Yurttaş Politikası, Güvenlik Bağlantısı	Rusya'nın “vatandaş” söyleminin güvenlik endişeleri çerçevesinde nasıl şekillendirildiğini gösterir
2025 Ulusal Tehdit Değerlendirmesi	Litvanya	Tehdit Değerlendirme Raporu	2022 Sonrası	Rusya Tehdidi, İstihbarat Tehdidi, Bilgi Güvenliği	2022 sonrası güncellenmiş tehdit algılarını yansıtmaktadır
Litvanya Azınlık Politikası Raporları	Litvanya	Azınlık Politikası	2004 Sonrası	Azınlık Referansı, Entegrasyon Söylemi, Yasal Çerçeve	Azınlık meselelerinin öncelikle yasal ve entegrasyon çerçeveleri içinde ele alındığını gösterir
Litvanya Resmi Nüfus Dağılımı 2023	Litvanya	Resmi İstatistikler	Güncel	Demografik Bağlam, Azınlık Büyüklüğü	Litvanya'da Rus azınlığın nispeten düşük bir paya sahip olduğunu göstermektedir

Bulgular**Tablo 2.** Belge Analizinden Alınan Örnek Kodlama

Ülke	Belge	Alıntı	Kodlama	Yorum
Estonya	2023 Güvenlik Konsepti	“dil ve kültür”	Kimlik Güvenliği	Güvenlik, kimlik ve kültürel süreklilik üzerinden tanımlanır
Estonya	Entegrasyon Programı	“Rusça konuşan sakinler...”	Azınlık Referansı	Azınlık grupları, sosyal entegrasyon bağlamında ele alınmaktadır
Letonya	2015 Güvenlik Konsepti	“uzun vadeli zorluklar yaratmaktadır”	Rusya Tehdidi	Rusya, açık bir güvenlik tehdidi olarak çerçevelenmektedir
Letonya	2015 Güvenlik Konsepti	“toplumsal birlik”	Güvenlik Bağlantısı	Tehdit, iç toplumsal uyumla ilişkilendirilmektedir
Letonya	2024 Göçmenlik Kanunu	“ulusal güvenliği korumak”	Güvenlik Bağlantısı	Azınlıklarla ilgili politikalar, güvenlik endişeleriyle gerekçelendirilmektedir
Litvanya	Tehdit Değerlendirmesi	“yurttaş toplulukları”	Güvenlik Bağlantısı	Azınlıklar dolaylı olarak birer etki aracı olarak gösteriliyor
Litvanya	Nüfus Verileri	%5,1 Rus	Demografik Bağlam	Demografik açıdan azınlıkların varlığı düşük

Tablo 3. Baltık Ülkeleri Arasında Karşılaştırmalı Güvenlikleştirme Modelleri

Ana Kod	Alt Göstergeler	Kodlama Mantığı	Analitik İşlev	Genel Yorum
Estonya	Yüksek	Orta–Yüksek	Orta	Kimlik ve dil yoluyla dolaylı güvenlik kazanımı
Letonya	Çok Yüksek	Yüksek	Yüksek	En güçlü güvenlikleştirme → iç istikrar ile güvenlik arasındaki bağlantı
Litvanya	Yüksek	Düşük	Düşük–Orta	Güçlü tehdit algısı, ancak azınlık-güvenlik arasındaki bağlantı zayıf

Tablo 2 ve Tablo 3 birlikte değerlendirildiğinde, Rusya’nın bir tehdit olduğu yönündeki söylemin tüm Baltık ülkelerinde güçlü bir şekilde mevcut olduğu ortaya çıkmaktadır. Ancak, bu tehdidin toplumsal unsurlarla ilişkilendirilme biçimi ülkeler arasında önemli ölçüde farklılık göstermektedir. Estonya örneğinde güvenlik söylemi, öncelikle kimlik, dil ve toplumsal uyum etrafında şekillenmektedir. Analiz edilen belgelerde Rusça konuşan topluluklara yapılan atıflar, açıkça güvenlik tehdidi olarak çerçevelenmekten ziyade, çoğunlukla entegrasyon ve sosyal uyum çerçevesinde yer almaktadır. Bununla birlikte, dilsel bölünme ve bölgesel yoğunlaşma gibi temalar aracılığıyla güvenlikle dolaylı bağlantılar ortaya çıkmaktadır. Bu durum, güvenlikleştirmenin doğrudan bir tehdit inşası yoluyla değil, daha incelikli ve bağlama bağlı bir şekilde işlediğini göstermektedir.

Letonya, diğer iki ülkeye kıyasla farklı bir örüntü sergilemektedir. Bu bağlamda, sadece Rusya’nın bir tehdit olarak ele alınma sıklığı daha yüksek olmakla kalmamakta, aynı zamanda azınlık grupları da iç istikrar ve toplumsal uyum meseleleriyle daha sık ilişkilendirilmektedir. Bilgi alanı, propaganda ve iç dayanıklılık gibi temaların öne çıkması, azınlıkların güvenlik söylemine daha doğrudan bir şekilde dahil edilebileceğini göstermektedir. Bu anlamda Letonya, güvenlikleştirme düzeyinin en yüksek olduğu ülke olarak öne çıkmaktadır. Litvanya’da ise Rusya’nın bir tehdit olarak algılanması güçlü olmaya devam etse de, bu söylem içinde azınlıkların rolü oldukça daha sınırlıdır.

Rus azınlık nüfusunun nispeten daha küçük olması nedeniyle, güvenlik söylemi dış tehditlere ve jeopolitik risklere daha fazla odaklanma eğilimindedir; toplumsal unsurlar ise daha az merkezi bir rol oynamaktadır. Bu durum, azınlık varlığı ile güvenlikleştirme arasında otomatik veya doğrudan bir ilişki olmadığını göstermektedir.

Genel olarak, bulgular, Rusya'nın bir tehdit olarak algılanmasının Baltık devletlerinde ortak bir özellik olmasına rağmen, bu tehdidin azınlık nüfuslarıyla ne ölçüde bağlantılı olduğunun ulusal bağlama göre değiştiğini göstermektedir. Bu farklılık, güvenlik söyleminin yalnızca demografik faktörlerle değil, aynı zamanda tarihsel deneyimler, siyasi tercihler ve kurumsal çerçevelerle de şekillendiğini ortaya koymaktadır.

Tablo 4. Gizli Kodlama Şeması ve Operasyonelleştirme

Ana Kod	Alt Göstergeler	Kodlama Mantığı	Analitik İşlev
Rusya Tehdidi	Askeri tehdit, bölgesel istikrarsızlık, egemenlik riski, siber/bilgi tehdidi, Rusya dış politikası	Rusya'nın doğrudan veya dolaylı bir tehdit olarak konumlandırıldığı ifadeler bu kategori altında kodlanmıştır	Güvenlik söyleminde Rusya'nın merkezi rolünü ölçer
Azınlık Referansı	Rus azınlık, Rusça konuşan topluluklar, vatandaş olmayanlar, dilsel gruplar, Sovyet mirası	Azınlık gruplarına veya Rusça konuşan nüfusa yapılan doğrudan veya dolaylı atıflar kodlanmıştır	Resmi söylemde azınlıkların görünürlüğünü yansıtır
Güvenlik Bağlantısı	Dış etki, bilgi alanı, toplumsal kırılganlık, ulusal dayanıklılık, güvenlik riski	Azınlık, dil, vatandaşlık veya entegrasyon konularının güvenlikle ilgili kavramlarla birlikte ifade edildiği örnekler kodlanmıştır	Güvenlikleştirme düzeyini temsil eder
Entegrasyon Söylemi	Entegrasyon, vatandaşlık, dil eğitimi, aidiyet, sosyal uyum	Azınlık gruplarının sosyal ve kurumsal entegrasyonuna atıfta bulunan ifadeler kodlanmıştır	Güvenlikleştirme ile kapsayıcılık arasındaki gerilimi analiz eder

Bu tablonun amacı, çalışmada kavramsal düzeyde ileri sürülen iddiaları ölçülebilir ve izlenebilir analiz birimlerine dönüştürmektir. Özellikle, “Güvenlik bağlantısı” kategorisi, çalışmanın ana hipotezleri açısından belirleyicidir. Bunun nedeni, H1'in azınlıkların varlığının tehdit algısını doğrudan değil, söylemsel süreçler yoluyla etkilediğini savunmasıdır. Bu hipotezi desteklemek için, “Azınlık referansı” kodunun yüksek olması yeterli değildir; azınlıklara yapılan atıfların güvenlik kavramlarıyla ne ölçüde birlikte üretildiğinin incelenmesi gerekmektedir. Dolayısıyla, “Güvenlik bağlantısı” ve eş-ortaya çıkma analizleri, çalışmanın kanıt çerçevesini oluşturmaktadır.

Veri analizinde üç tür çıktı kullanılmıştır. İlk olarak, kod sıklıkları incelenmiştir. Sıklık, her bir kodun ülke başına kaç kez geçtiğini gösterir. Bu ölçüt, söylemin görünürlüğünü belirlemek için yararlıdır; ancak belge uzunlukları farklılık gösterdiğinden, tek başına yeterli değildir. Bu nedenle, ikinci bir ölçüt olarak yoğunluk hesaplanmıştır. Yoğunluk, her bir kodun 1.000 kelime başına oranını gösterir ve farklı uzunluktaki belgeler arasında karşılaştırma yapılmasına olanak tanır. Üçüncü ölçüt olarak eş-ortaya çıkma analizi kullanılmıştır. Eş-ortaya çıkma, iki kodun aynı paragraf, bölüm veya anlam birimi içinde birlikte geçip geçmediğini gösterir. Bu çalışma için en önemli eş-ortaya çıkma, “Azınlık referansı” ile “Rusya tehdidi” veya “Güvenlik bağlantısı” kodları arasındaki ilişkidir.

Tablo 5. Ülkelere Göre Kod Sıklığı ve Yoğunluk Değerleri

Kod Kategorisi	Estonya (f/d)	Letonya (f/d)	Litvanya (f/d)
Rusya Tehdidi	128 / 3,4	121 / 3,2	139 / 3,6
Azınlık Referansı	112 / 3,0	134 / 3,5	58 / 1,5
Güvenlik Bağlantısı	86 / 2,3	103 / 2,7	41 / 1,1
Entegrasyon Söylemi	147 / 3,9	139 / 3,7	101 / 2,6

Not: *f* = sıklık; *d* = yoğunluk (1.000 kelime başına kodlanmış örnek sayısı).

Tablo 5'in bu şekilde sunulmasının nedeni, hem ham sıklığı hem de belge uzunluğuna göre ayarlanmış yoğunluğu aynı anda göstermektir. Yalnızca sıklık verilseydi, daha uzun belgelerin doğal olarak daha fazla kod içermesi nedeniyle yanıltıcı bir karşılaştırma ortaya çıkabilirdi. Yoğunluk değerlerinin eklenmesi, ülkeler arasındaki karşılaştırmayı daha dengeli hale getirir. Bu nedenle tablo, içerik analizinin nicel yönünü desteklerken, aynı zamanda daha güvenilir bir nitel yorumlamayı da sağlar. Görüldüğü üzere, "Rusya tehdidi" kodu üç ülkede de yüksek bir yoğunluğa sahiptir. Bu durum, Rusya'nın genel olarak Baltık güvenlik söyleminde merkezi bir tehdit referansı olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, "azınlık referansı" ve "güvenlik bağlantısı" kodları Estonya ve Letonya'da Litvanya'ya kıyasla daha yüksektir. Bu fark, her ülkede Rus tehdit 'in güçlü olduğunu; ancak azınlıklar ile güvenlik arasında kurulan bağlantının her ülkede aynı ölçüde ortaya çıkmadığını göstermektedir.

Bu bulgu, çalışmanın ana argümanı açısından önemlidir. Eğer Rus azınlıkların varlığı, Rusya tehdidinin algılanmasını doğrudan belirliyor olsaydı, o zaman Rusya tehdidinin yüksek olduğu her durumda azınlık referansları ve güvenlik bağlantısı kodlarının da eşit derecede yüksek olması beklenirdi. Ancak Litvanya örneği, durumun böyle olmadığını göstermektedir. Litvanya'da Rusya tehdidinin yoğunluğu yüksek olmasına rağmen, azınlık referansları ve azınlık-güvenlik bağlantıları daha sınırlıdır. Bu durum, tehdit algısının azınlıkların varlığından bağımsız olarak da oluşabileceğini; ve azınlıkların yalnızca belirli demografik, tarihsel ve söylemsel koşullar altında güvenlik çerçevesine dahil edildiğini ortaya koymaktadır.

Tablo 6. Eşzamanlılık Analizi: Azınlık Referansı ile Güvenlik Bağlantısı Arasındaki İlişki

Ülke	Toplam Azınlık Referansı	Güvenlik Bağlantısıyla Birlikte Ortaya Çıkma	Birlikte Ortaya Çıkma Oranı
Estonya	112	54	%48
Letonya	134	67	%50
Litvanya	58	19	%33

Not: *Eşzamanlılık oranı, güvenlik bağlantı kodlarıyla aynı anlamsal birimlerde görünen azınlık referans kodlarının oranını gösterir.*

Tablo 6, çalışmanın en önemli bulgularından birini ortaya koymaktadır. Estonya ve Letonya'da azınlıklara yapılan atıfların yaklaşık yarısının güvenlikle ilgili anlamsal birimlerle birlikte yer alması, bu ülkelerde Rus/Rusça konuşan toplulukların resmi söylemde yalnızca sosyal veya kültürel bir kategori olarak değil, belirli koşullar altında güvenlik alanıyla ilişkilendirilen bir kategori olarak konumlandırıldığını göstermektedir. Buna karşılık, Litvanya'da bu oran daha düşüktür. Bu fark, azınlıkların güvenlileştirilmesinin yalnızca genel Rus tehdidi düzeyine bağlı olmadığını; aynı zamanda azınlıkların ülke içindeki toplumsal görünürlüğü, tarihsel konumu ve devlet söyleminde nasıl çerçevelendirilmeleriyle de ilişkili olduğunu göstermektedir.

Tablo 7. Güvenlik Söylem Yoğunluğundaki Zaman İçindeki Değişim

Dönem	Rusya Tehdit Yoğunluğu	Güvenlik Bağlantısı Yoğunluğu	Yorum
2004–2013	2,1	1,2	AB/NATO kurumsallaşma sonrası dönem; tehdit söylemi nispeten sınırlı kalmaktadır
2014–2021	3,3	2,1	Kırım’ın ilhakının ardından, hem Rusya ile ilgili tehdit algısı hem de bilgi güvenliği söylemi daha belirgin hale geldi
2022–2024	4,2	3,0	Ukrayna savaşının ardından, hem tehdit algısı hem de azınlık-güvenlik bağı önemli ölçüde yoğunlaşmıştır

Tablo 7’nin amacı, güvenlikleştirme süreçlerinin zamansal boyutunu göstermektir. Çalışmanın argümanı, yalnızca ülkeler arası farklılaşmaya değil, aynı zamanda kriz dönemlerinde güvenlik söyleminin nasıl yoğunlaştığına da dayanmaktadır. Bu nedenle, 2004–2013, 2014–2021 ve 2022–2024 dönemleri analitik açıdan önemlidir. Bulgular, Rusya tehdit kodunun 2014’ten sonra önemli ölçüde arttığını ve güvenlik bağlantısının yoğunluğunun 2022’den sonra daha da arttığını göstermektedir. Bu artış, güvenlikleştirme teorisinin öngördüğü gibi, kriz dönemlerinde daha geniş kapsamlı toplumsal meselelerin güvenlik alanına aktarılabilirliğini ortaya koymaktadır. Bu bölümde kullanılan tabloların amacı, yalnızca verileri görselleştirmek değildir. Her tablo, çalışmanın farklı bir analitik sorusuna yanıt vermektedir. Tablo 1, kodlama mantığını ve kategorilerin nasıl oluşturulduğunu açıklayarak metodolojik şeffaflık sağlar. Tablo 2, ülke bazında söylem yoğunluklarını karşılaştırarak hangi temaların hangi ülkede daha belirgin olduğunu gösterir. Tablo 6, çalışmanın ana hipotezini test eden eş-ortaya çıkma mantığını ortaya koyar. Tablo 7, güvenlikleştirme sürecinin zaman içinde nasıl değiştiğini göstererek analize döneme özgü bir derinlik katmaktadır. Dolayısıyla tablolar, yalnızca yardımcı görseller değil, çalışmanın kanıt yapısını taşıyan temel araçlardır. Bu kodlama stratejisinin bir sonucu olarak, iki hipotez test edilebilir hale gelmektedir. Birinci hipotez, Rus/Rusça konuşan azınlıkların varlığının Rusya’ya yönelik tehdit algısını doğrudan belirlemediğini, ancak bu ilişkinin siyasi söylemler ve güvenlikleştirme süreçleri aracılığıyla şekillendiğini öne sürmektedir. İkinci hipotez ise, Rusça konuşan azınlıkların daha yoğun olduğu Estonya ve Letonya’da, Litvanya’ya kıyasla azınlıklar ile güvenlik söylemi arasındaki bağın daha güçlü olacağını öngörmektedir. Kodlama sonuçları, özellikle güvenlik bağlantısı ve birlikte görülme oranları aracılığıyla bu hipotezlerin test edilmesine imkân tanımaktadır.

Tartışma

Bu çalışma, Baltık ülkelerindeki tehdit algısının yalnızca kimlerin mevcut olduğu değil, aynı zamanda bunların nasıl tanımlandığıyla da şekillendiğini açıkça göstermektedir. Bulguların daha sistematik bir değerlendirmesi, her iki hipotezin de yalnızca genel eğilimler düzeyinde değil, aynı zamanda ölçülebilir göstergeler aracılığıyla da test edilebileceğini göstermektedir. İlk hipotez, Rusça konuşan toplulukların varlığının tehdit algısını doğrudan belirlemediğini, ancak bu ilişkinin söylemsel süreçler yoluyla kurulduğunu öne sürmektedir. Bu iddia, özellikle Tablo 3 ve 4 birlikte değerlendirildiğinde daha net bir şekilde doğrulanmaktadır. Tablo 3’te, üç ülkede de “Rusya tehdidi” kategorisinin benzer yoğunlukta olması, dış tehdit algısının ortak bir temel oluşturduğunu ortaya koymaktadır. Buna karşın, ülkeler arasında “azınlık referansı” ve “güvenlik bağlantısı” kategorilerindeki önemli farklılıklar, bu ortak tehdidin toplumsal unsurlarla aynı şekilde bağlantılı olmadığını göstermektedir. Bu farklılaşma, özellikle Litvanya örneğinde belirgindir. Rusya tehdidinin yüksek yoğunluğuna rağmen azınlık referansı ve güvenlik bağlantısı değerlerinin düşük kalması, tehdit algısının azınlıkların varlığıyla otomatik olarak bağlantılı olmadığını göstermektedir. Bu durum, birinci hipotezin temel varsayımını doğrudan desteklemektedir: azınlıkların varlığı tek belirleyici faktör değildir; önemli olan, bu varlığın anlaşıldığı söylemsel çerçevedir. Başka bir deyişle, tehdit algısı var olan bir gerçeklikten çok, nasıl tanımlandığına bağlı bir olgudur.

Tablo 6’da sunulan eş-ortaklık oranları, bu söylemsel ilişkinin doğasını daha da netleştirmektedir. Estonya ve Letonya’daki azınlık referans kategorisinin yaklaşık yarısının güvenlik bağlantısıyla birlikte ortaya çıkması, azınlıkların belirli bağlamlarda güvenlik söylemine dahil edildiğini göstermektedir. Ancak, bu oranların %100 olmaması da aynı derecede önemlidir. Bu durum, azınlıkların her zaman güvenlik çerçevesi içinde değerlendirilmediğini, aksine belirli söylemsel koşullar altında bu kategoriye dahil edildiğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, güvenlikleştirme sürekli ve otomatik bir süreç değildir; seçici ve bağlama duyarlı bir mekanizma olarak işler.

İkinci hipotez, azınlık yoğunluğunun yüksek olduğu ülkelerde güvenlikleştirme düzeyinin daha güçlü olacağını öne sürmektedir. Bu hipotez, Tablo 5 ve 6’daki bulgular bir arada değerlendirildiğinde büyük ölçüde doğrulanmaktadır. Hem azınlık referansı hem de güvenlik bağlantısı değerlerinin Letonya’da en yüksek seviyelerde olması, azınlıkların güvenlik söylemiyle en yoğun şekilde ilişkilendirildiğini göstermektedir. Bu durum, azınlıkların sayısal görünürlüğünün söylemsel üretime etki edebileceğini ortaya koymaktadır. Ancak bu ilişki deterministik değildir; çünkü Estonya benzer bir demografik yapıya sahip olmasına rağmen, güvenlikleştirme daha dolaylı bir şekilde gerçekleşmektedir. Estonya örneği, ikinci hipotezin daha incelikli bir yorumlanmasını gerektirmektedir. Bu ülkede azınlıklar öncelikle kimlik, dil ve sosyal uyum çerçevesinde ele alınmaktadır; güvenlikle olan bağlantı doğrudan değil, dolaylı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu durum, azınlık yoğunluğunun tek başına belirleyici faktör olmadığını, devletin söylemsel tercihlerinin ve tarihsel deneyimlerinin de bu süreci şekillendirdiğini göstermektedir. Dolayısıyla ikinci hipotez, yalnızca niceliksel bir ilişkiyi değil, aynı zamanda bağlamsal bir farklılaşmayı da içermektedir.

Tablo 7’de sunulan eğilimler, zamansal boyut açısından her iki hipotezin de dinamik bir çerçeve içinde değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir. 2004–2013 döneminde hem Rusya tehdidinin hem de güvenlik bağlantısının yoğunluğunun daha düşük olması, güvenlik söyleminin daha sınırlı bir çerçeve içinde kaldığını göstermektedir. Buna karşılık, 2014’ten sonra tehdit söylemindeki önemli artış, dış krizlerin söylemsel üretimi doğrudan etkilediğini ortaya koymaktadır. 2022’den sonra güvenlik bağlantısı kategorisinde görülen daha da artan artış, azınlıkların güvenlik söylemine giderek daha fazla dahil edildiğini göstermektedir. Bu durum, kriz dönemlerinde güvenlikleştirmenin kapsamının genişlediğini ve bu çerçeveye daha fazla sosyal unsurun dahil edilebileceğini ortaya koymaktadır. Bu bulgular, güvenlikleştirme sürecinin yalnızca tehdit algısının yoğunluğuyla değil, aynı zamanda söylemin genişleme kapasitesiyle de ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Başka bir deyişle, kriz dönemleri sadece tehdit algısını artırmakla kalmaz, aynı zamanda bu tehdidin yayıldığı alanları da belirler. Bu bağlamda, azınlıklar kriz dönemlerinde güvenlik söylemine daha kolay dahil edilebilen esnek kategoriler olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak, Tablo 1’deki entegrasyon söylemi kategorisinin yüksek puanı, bu sürecin tek yönlü olmadığını göstermektedir. Azınlıklar, hem entegrasyon politikalarının hem de güvenlik söyleminin konusu olabilir. Bu durum, güvenlikleştirme ile kapsayıcılık arasında sürekli bir gerilim olduğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle, azınlıklar ne tamamen bir güvenlik nesnesi ne de yalnızca bir sosyal politika konusu olarak değerlendirilebilir; bu iki alan arasında sürekli yeniden tanımlanan bir kategori olarak ortaya çıkarlar. Genel olarak, bulgular her iki hipotezin de desteklendiğini göstermektedir, ancak bu destek doğrusal ve basit bir ilişkiye dayanmamaktadır. Azınlıkların varlığı, güvenlikleştirme için gerekli bir koşul olabilir, ancak yeterli bir koşul değildir. Bu ilişkinin kurulabilmesi için söylemsel çerçeveler, tarihsel deneyimler ve kriz anları gibi ek faktörlerin devreye girmesi gerekmektedir. Bu durum, güvenlikleştirmenin yapısal değil, süreçsel bir olgu olduğunu ortaya koymaktadır.

Tartışma ve Sonuç

Bu çalışma, Baltık devletlerindeki Rusça konuşan toplulukların konumunu, Rusya’nın oluşturduğu tehdit algısı bağlamında, söylemsel ve kurumsal bir perspektiften incelemektedir.

Bulgular, Rusya'nın tüm ülkelerde merkezi bir tehdit olarak konumlandırıldığını açıkça ortaya koymaktadır; ancak bu tehdidin azınlıklarla ilişkilendirilme biçimi ülkeden ülkeye farklılık göstermektedir. Bu durum, tehdit algısının yalnızca dış gelişmelerle değil, aynı zamanda iç siyasi ve toplumsal dinamiklerle de şekillendiğini göstermektedir.

Çalışmanın temel katkılarından biri, azınlıkların varlığı ile tehdit algısı arasında doğrudan ve doğrusal bir ilişki bulunmadığını ortaya koymasındır. Özellikle Litvanya örneğinde, Rusya'ya karşı güçlü bir tehdit söylemi olmasına rağmen, bu söylem içinde azınlıkların sınırlı rolü, güvenlik algısının demografik faktörlerden bağımsız olarak üretilebileceğini ortaya koymaktadır. Buna karşılık, Estonya ve Letonya'da belirli bağlamlarda azınlıkların güvenlik söylemine daha sık dahil edilmesi, güvenlikleştirme süreçlerinin bağlamsal doğasını göstermektedir.

Bu bulgular, güvenlik çalışmalarında sıklıkla varsayılan nesnel tehdit anlayışını sorgulamakta ve güvenliğin söylemsel olarak inşa edilmiş bir olgu olduğu fikrini desteklemektedir. Bu bağlamda, azınlıklar doğrudan bir tehdit olarak değil, belirli koşullar altında güvenlik tartışmalarına dahil edilen esnek ve bağlama bağlı kategoriler olarak ortaya çıkmaktadır. Bu durum, güvenlikleştirme süreçlerinin yalnızca dış politika dinamikleriyle değil, aynı zamanda kimlik, dil ve sosyal uyum gibi iç faktörlerle de yakından ilişkili olduğunu göstermektedir.

Bu çalışma, politika açısından da önemli çıkarımlar sunmaktadır. İlk olarak, güvenlik söylemi içinde azınlıkların konumlandırılma biçimi, toplumsal uyum ve demokratik istikrar açısından kritik sonuçlar doğurabilir. Bu nedenle, güvenlik politikalarının azınlıklar için dışlayıcı veya damgalayıcı bir çerçeve yerine, kapsayıcı ve entegrasyonu destekleyen bir yaklaşım benimsemesi önemlidir. Ayrıca, bilgi alanı ve dış etki üzerine artan tartışmalar göz önüne alındığında, güvenlik politikaları sadece askeri bir bakış açısıyla değil, aynı zamanda toplumsal dayanıklılığı güçlendiren çok boyutlu bir bakış açısıyla da ele alınmalıdır. Bununla birlikte, bu çalışmanın bazı sınırlılıkları da bulunmaktadır. Analiz, bireysel algıları doğrudan ölçen bir veri setine dayanmamakta; esas olarak resmî belgeler aracılığıyla yürütülmektedir. Bu durum, toplumsal düzeyde algı farklılıklarının doğrudan gözlemlenmesini sınırlamaktadır. Gelecekteki çalışmalar, daha bütüncül bir çerçeve sunmak amacıyla bu analizi kamuoyu verileri ve saha araştırmalarıyla tamamlayabilir. Sonuç olarak, bu çalışma Baltık ülkelerindeki güvenlik söyleminin yalnızca dış tehditlere bir yanıt olmadığını, aynı zamanda iç sosyal yapıların nasıl tanımlandığı ve yönetildiğiyle de yakından ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu bağlamda güvenlik, sabit bir gerçeklik olarak değil, siyasi ve kurumsal aktörler tarafından sürekli olarak yeniden üretilen dinamik bir süreç olarak ortaya çıkmaktadır.

Politika Çıkarımları

Bu çalışmanın bulguları, Baltık ülkelerindeki güvenlik söyleminin yalnızca dış tehditlere odaklanmadığını, aynı zamanda iç sosyal yapıların nasıl tanımlandığıyla da yakından ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu durum, güvenlik politikalarının tasarlanmasında daha dikkatli ve dengeli bir yaklaşımı gerektirmektedir.

İlk olarak, güvenlik söylemi içinde azınlıkların konumlandırılma biçimi, toplumsal uyum ve demokratik istikrar açısından kritik sonuçlar doğurabilir. Bu nedenle, politika yapıcılarının Rusça konuşan toplulukları doğrudan veya dolaylı olarak güvenlik tehditleriyle eşdeğer gören söylemlerden kaçınmaları önemlidir. Bulgular, azınlıkların yalnızca belirli bağlamlarda güvenlik meselesi haline getirildiğini göstermektedir; bu da söylemin yönünün değişken olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, güvenlik politikaları kapsayıcı bir dil kullanmalı ve azınlıkları dışlayıcı değil, bütünleştirici bir çerçeve içinde ele almalıdır.

İkinci olarak, entegrasyon politikalarını güvenlik politikalarından tamamen ayırmak yerine, bu iki alanı dengeli bir şekilde birlikte ele almak önemlidir. Çalışma, azınlıkların hem entegrasyon hem de güvenlik söylemlerine eşzamanlı olarak katılabileceğini göstermektedir. Bu nedenle dil

eğitimi, vatandaşlık politikaları ve sosyal uyum programları, yalnızca kültürel dayanıklılık için değil, aynı zamanda sosyal dayanıklılık için de araçlar olarak değerlendirilmelidir. Üçüncüsü, 2014 ve 2022 sonrası dönemde özellikle öne çıkan bilgi alanı ve dış etki konusundaki tartışmalar göz önüne alındığında, güvenlik politikalarının sadece askeri değil, aynı zamanda bilişsel ve sosyal boyutları da kapsamı gerekmektedir. Bu bağlamda, medya okuryazarlığı, bilgi güvenliği ve sosyal dayanıklılık gibi alanlardaki politikaların güçlendirilmesi önem kazanmaktadır.

Son olarak, Avrupa Birliği düzeyinde geliştirilen normatif çerçevenin ulusal güvenlik söylemleriyle daha uyumlu hale getirilmesi gerekmektedir. Baltık devletleri örneği, güvenlik kaygıları ile demokratik normlar arasında zaman zaman gerilimler ortaya çıkabileceğini göstermektedir. Bu nedenle, AB politikalarının güvenlik ile kapsayıcılık arasında bir denge kurulmasını destekleyen, daha esnek ve bağlama duyarlı araçlar geliştirmesi önemlidir.

References

- Allison, R. (2008). Russia resurgent? Moscow's campaign to "coerce Georgia to peace." *International Affairs*, 84(6), 1145–1171.
- Andžāns, M. (2023). Small powers, geopolitical crisis and hypersecuritisation: Latvia and the effects of Russia's second war in Ukraine. *Central European Journal of International and Security Studies*, 17(2), 138-162.
- Alijeva, L. (2026). Securitizing minority rights: Reflections from Russian-speaking elites in Estonia and Latvia on public life participation. *New Perspectives*, 34(2), 162-183. <https://doi.org/10.1177/2336825X261436384>
- Berg, E., & Ehin, P. (2009). *Identity and foreign policy: Baltic-Russian relations and European integration*. Ashgate Publishing.
- Bērziņa, I., & Zupa, U. (2020). Factors affecting willingness to fight for a country in the Latvian and Russian-speaking communities in Latvia. *National Identities*, 23(3), 239–252. <https://doi.org/10.1080/14608944.2020.1851668>
- Best, J. (2013). *Governing failure: Provisional expertise and the transformation of global development finance*. Cambridge University Press.
- Böhmelt, T., & Freyburg, T. (2014). Diffusion of compliance in the 'race towards Brussels? A spatial approach to EU accession conditionality. *West European Politics*, 38(3), 601–626.
- Brubaker, R. (1996). *Nationalism reframed: Nationhood and the national question in the new Europe*. Cambridge University Press.
- Budryte, D. (2005). *Taming nationalism? Political community and minority rights in the post-communist Baltic States*. Ashgate Publishing.
- Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, J. (1998). *Security: A new framework for analysis*. Lynne Rienner.
- Central Statistical Bureau of Latvia. (2023). *Population statistics*. <https://www.csb.gov.lv>
- Cherson, P., & Estes, K. W. (2023). Paradoxes of minority representation: A comparison of Russophone political attitudes in Estonia and Latvia. *Journal of Baltic Studies*, 54(3), 581–599.
- Cheskin, A. (2013). Identity and integration of Russian speakers in Estonia and Latvia: A framework for analysis. *Journal of Baltic Studies*, 44(3), 361–380.
- Cheskin, A. (2015). Russian-speaking minorities in the Baltic states: Integration, identity and belonging. *Ethnopolitics*, 14(1), 72–88.
- Cheskin, A., & Kachuyevski, A. (2019). The Russian-speaking populations in the post-Soviet space: Language, politics and identity. *Europe-Asia Studies*, 71(1), 1-23. <https://doi.org/10.1080/09668136.2018.1529467>
- Commercio, M. E. (2007). Systems of partial control: Ethnic dynamics in post-Soviet Estonia and Latvia. *Studies in Comparative International Development*, 42(1–2), 85–113.
- Deniz, T. (2014). SSCB'nin küllerinden doğan gücün lideri: Vladimir Putin ve Rusya politikası. *Turkish Studies - International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 9(2), 559–575. <https://doi.org/10.7827/TurkishStudies.6419>
- Ekman, J. (2024). *In the shadow of war: Public opinion in the Baltic states, 2014 and 2021*.

- Estonian Government. (2023). National security concept of Estonia 2023. <https://www.valitsus.ee>
- Galbreath, D. J. (2005). *Nation-building and minority politics in post-socialist states: Interests, influence and identities in Estonia and Latvia*. Ibidem Verlag.
- Güngör, Ö. (2007). Ethnic Russians and minority rights in the Baltic states during their EU accession process [Master's thesis]. Orta Doğu Teknik Üniversitesi
- Hidden, J., & Smith, D. J. (2007). *Ethnic diversity and the nation state: National cultural autonomy revisited*. Routledge.
- Hopf, T. (2002). *Social construction of international politics: Identities and foreign policies, Moscow, 1955 and 1999*. Cornell University Press.
- İnaç, H., & Aydın, S. N. (2025). The effects of the NATO-European divergence on Turkey's security architecture. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (85), 265-278.
- Jakniūnaitė, D. (2016). Changes in security policy and perceptions of the Baltic states, 2014–2016. *Journal on Baltic Security*, 2(2), 6–34.
- Keohane, R. O., & Nye, J. S. (1977). *Power and interdependence*. Little, Brown.
- Kolstoe, P. (1995). *Russians in the Former Soviet Republics*. C. Hurst and Company Ltd.
- Kramer, M. (2002). NATO, the Baltic states and Russia: A framework for sustainable enlargement. *International Affairs*, 78(4), 731–756.
- Laitin, D. (1998). *Identity in Formation: The Russian-Speaking Populations in the Near Abroad*. Ithaca, Cornell University Press
- Mälksoo, M. (2010). *The politics of becoming European a study of polish and Baltic post-cold war security imaginaries. The new international relations*. Routledge
- Mälksoo, M. (2015). Memory must be defended: Beyond the politics of mnemonical security. *Security Dialogue*, 46(3), 221–237.
- Männik, H. (2013). The evolution of Baltic security and defence strategies. In: Lawrence, T., & Jermalavičius, T. (Eds.). *Apprenticeship, partnership, membership: twenty years of defence development in the baltic states*
- Mearsheimer, J. J. (2001). *The tragedy of great power politics*. W. W. Norton.
- Mearsheimer, J. J. (2014). Why the Ukraine crisis is the West's fault. *Foreign Affairs*, 93(5), 77–89.
- Ministry of Defence of Latvia. (2023). State defence concept 2023–2027. <https://www.mod.gov.lv>
- Muiznieks, N., Rozenvalds, J., & Birka, I. (2013). Ethnicity and social cohesion in the post-Soviet Baltic states. *Patterns of Prejudice*, 47(3), 288–308.
- Neumann, I. B. (1999). *Uses of the other: "The East" in European identity formation*. University of Minnesota Press.
- Onken, E. C. (2007). The Baltic states and Moscow's 9 May commemoration: Analysing memory politics in Europe. *Europe-Asia Studies*, 59(1), 23–46. <https://doi.org/10.1080/09668130601072589>
- Petsinis, V. (2026). Echoes of the war in Ukraine: Ramifications on the Estonian and Latvian right,. *Nationalities Papers* (2026), 1–18. <https://doi.org/10.1017/nps.2025.10118>
- Schimmelfennig, F. (2003). *The EU, NATO and the integration of Europe: Rules and rhetoric*. Cambridge University Press.

- Schulze, J. L., & Pupcenoks, J. (2025). *Securitizing Russian-speakers in Estonia and Latvia: The frame-policy nexus before and after Russia's invasion of Ukraine*. *Nationalities Papers*, 53(5), 1035–1059.
- Smith, D. J. (2002). Framing the national question in Central and Eastern Europe: A quadratic nexus? *Europe-Asia Studies*, 54(3), 403–422.
- Solska, M. (2011). Citizenship, collective identity and the international impact on integration policy in Estonia, Latvia and Lithuania. *Europe-Asia Studies*, 63(6), 1081–1101.
- State Security Department of Lithuania. (2025). *National threat assessment 2025*. <https://www.vsd.lt>
- Statistics Estonia. (2023). *Population by ethnicity*. <https://www.stat.ee>
- Van Elsuwege, P. (2004). *Russian-speaking minorities in Estonia and Latvia: Problems of integration at the threshold of the European Union*. European Centre for Minority Issues.
- Vachudova, M. A. (2005). *Europe undivided: Democracy, leverage, and integration after communism*. Oxford University Press.
- Wæver, O. (1995). Securitization and desecuritization. In R. D. Lipschutz (Ed.), *On security* (pp. 46–86). Columbia University Press.
- Waltz, K. N. (1979). *Theory of international politics*. McGraw-Hill.
- Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics*. Cambridge University Press.
- Wertsch, J. V. (2010). Blank spots in collective memory: A case study of Russia. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 628(1), 58–71.
- Yalçın, S. K. (2008). Rusya'da yaşayan Türklerin konuşma dillerinin yazı diline dönüştürülme süreci ve ötekileştirme ekseninde izlenen dil politikaları. *Turkish Studies-International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 3(7), 662–678. <https://doi.org/10.7827/TurkishStudies.524>

ETHICAL DECLARATIONS

Research and Publication Ethics

The author(s) declare that this manuscript is an original work prepared in accordance with the principles of scientific research and publication ethics. The manuscript has not been previously published and is not currently under consideration for publication elsewhere.

All sources used in the preparation of this study have been properly cited and referenced. The author(s) confirm that the work contains no plagiarism, fabrication, falsification, or manipulation of data. The research findings are presented honestly and transparently in accordance with the principles of academic integrity.

Author Contributions

All authors have significantly contributed to the conception, design, analysis, and preparation of the manuscript. All authors have read and approved the final version of the manuscript and agree to its submission and publication.

Conflict of Interest

The author(s) declare that there is no conflict of interest regarding the publication of this manuscript.

Funding

This research did not receive any specific grant, financial support, or funding from any public, commercial, or non-profit funding agencies.

Artificial Intelligence (AI) Usage Disclosure

During the preparation of this manuscript, artificial intelligence tools may have been used solely for limited purposes such as language editing, translation assistance, and stylistic improvement. Any AI-assisted translations or language corrections were carefully reviewed and verified by the author(s). Artificial intelligence tools were not used to generate the core scientific content, research design, analysis, or scholarly conclusions. All academic responsibility for the content of the manuscript rests entirely with the author(s).

Copyright and Permissions

The author(s) confirm that all necessary permissions for copyrighted materials have been obtained where required and that the manuscript does not violate any intellectual property rights.

Author Approval

All authors confirm that they have read and approved the final version of the manuscript and consent to its submission and publication.

ETİK BEYANLAR

Araştırma ve Yayın Etiği

Yazar(lar), bu makalenin özgün bir çalışma olduğunu ve bilimsel araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hazırlandığını beyan eder. Makale daha önce herhangi bir yerde yayımlanmamış olup başka bir dergide değerlendirme sürecinde değildir.

Çalışmada kullanılan tüm kaynaklar akademik kurallara uygun biçimde atıflanmıştır. Yazar(lar), çalışmanın intihal, veri uydurma, veri tahrifi veya manipülasyon içermediğini; araştırma bulgularının bilimsel dürüstlük ilkelerine uygun şekilde sunulduğunu beyan eder.

Yazar Katkısı

Tüm yazarlar çalışmanın tasarlanması, yürütülmesi, analizi ve makalenin hazırlanmasına önemli ölçüde katkı sağlamıştır. Tüm yazarlar makalenin son hâlini okuyup onaylamış ve yayımlanmasını kabul etmiştir.

Çıkar Çatışması

Yazar(lar), bu makalenin yayımlanmasına ilişkin herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan eder.

Finansal Destek

Bu araştırma herhangi bir kamu kurumu, ticari kuruluş veya kâr amacı gütmeyen kuruluş tarafından finansal olarak desteklenmemiştir.

Yapay Zekâ Kullanım Beyanı

Makalenin hazırlanması sürecinde yapay zekâ araçlarından yalnızca dil düzenleme, çeviri desteği ve anlatım iyileştirmesi amacıyla sınırlı ölçüde yararlanılmış olabilir. Yapay zekâ araçları tarafından yapılan çeviri ve dil düzenlemeleri yazar(lar) tarafından dikkatle kontrol edilmiştir. Yapay zekâ araçları çalışmanın bilimsel içeriğinin, araştırma tasarımının, analizlerinin veya akademik sonuçlarının oluşturulmasında kullanılmamıştır. Makalenin içeriğine ilişkin tüm akademik sorumluluk yazar(lar)a aittir.

Telif Hakları ve İzinler

Yazar(lar), telif hakkı gerektiren materyaller kullanılmışsa gerekli izinlerin alındığını ve çalışmanın herhangi bir fikrî mülkiyet hakkını ihlal etmediğini beyan eder.

Yazar Onayı

Tüm yazarlar makalenin son hâlini okuduklarını, onayladıklarını ve yayımlanmasını kabul ettiklerini beyan eder.